

اداره خانی:
 فاطمه بخشابه بازاری صاحبگیر خاندان ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل:
 آریستووولوس ده خریسندیس

'Αβ' Οβ'α

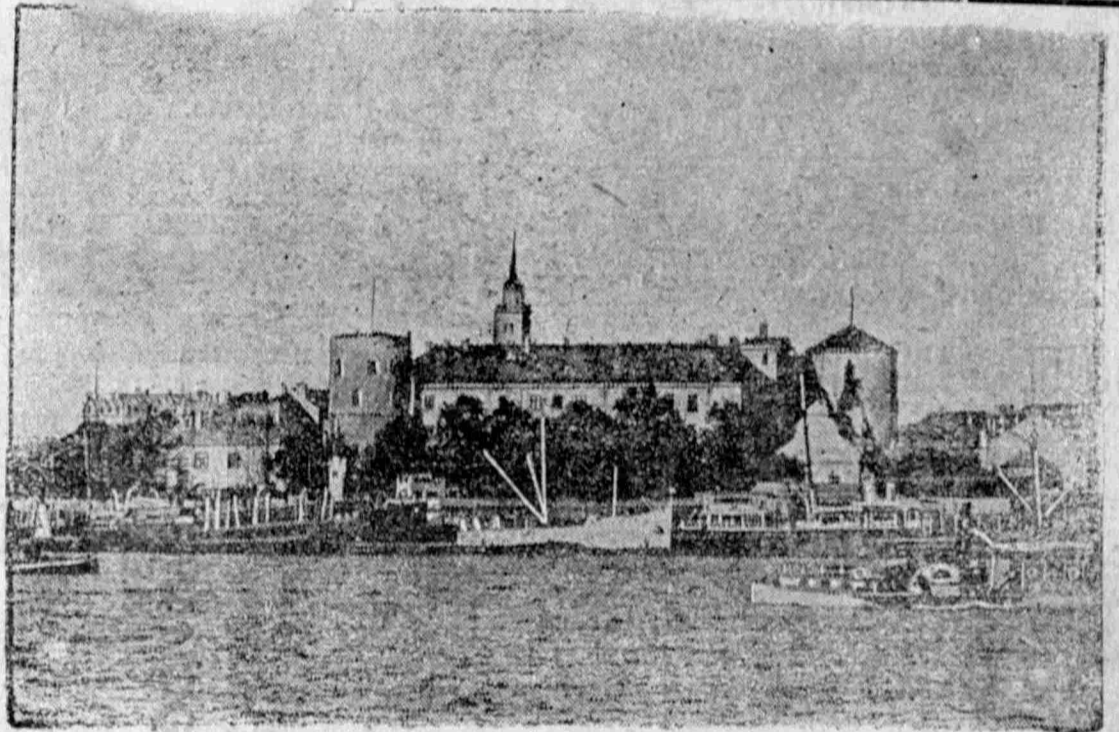
Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ'

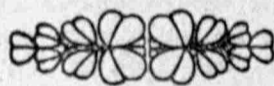
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

'Ο Μέγας Δούξ Φρειδερίκος Φραγκίσκος Δ' του Μεκλεμβούργου-Στρέλιτς.

Τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα τῆς Ρίγας.

'Ο ἀγχιπρόσωπος τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ Πιερύφ, ὁ μεταβὰς εἰς Βερολίνον πρὸς ἰδίους τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης.

Ἡ ἀρχαία εἰρκιὴ τῆς Δορπάτης.

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
> τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 20
Αἱ ἔγγραφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΕΓΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΑ

Έρχομαι σήμερον να διατυπώσω μίαν διαμαρτυρίαν σθεναράν, παταγώδη, διαμαρτυρίαν, ή όποία να μη περιορίζεται από την συστολήν μερικῶν τύπων και από την φροντίδα του τί θα λεχθῆ, και δι' αυτό προσπαθῶ ν' ανελέησω όλον τὸ ψυχικόν σθένος, ποῦ κοιμάται εἰς τὴν ψυχὴν μου, ναῖ ἔξυπνήσω τὴν ληθαργήσαν ἐλευθεροστομίαν μου και να συγκεντρώσω τὰς δυνάμεις μου εἰς μίαν ὑπερέντασιν τῶν κωνητικῶν χορδῶν, διὰ να φωνάξω τὴν μίαν, ἀλλὰ σοβαρὰν ἐκείνην λέξιν:
— Διαμαρτύρομαι!

Μη νομίζετε, ότι ή κολπικότης αὐτῆ μου ἔγεννήθη κατόπιν προστριβῶν· ἀν ἄλλοτε εἰς τὴν Δύσιν κάποια σκανδαλώδης δίκη ἐγένεσε τὸν δημοσιογράφον διὰ να χαράξῃ τὸ πολυθρόλητον «J'accuse», σήμερον τὸ ἰδικόν μου «διαμαρτύρομαι» δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ τίποτε παρόμοιον· τὸναντίον, εἶναι ἀπαύσασμα τρυφεροτήτων, περιποιήσεων, αἰθεριότητος και συμπαιθιῶν.

Και ὁμως δὲν εἶναι δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον πολεμικὸν και βροντώδες, μη νομίζετε, ότι εἶναι μαλακὸν και συμβιβαστικόν· ή πεποίθησις μου ἀσηματίσθη και με κίνδυνον να προσπορίσω εἰς ἑμαυτὸν ἀντικαθίας και ἔχθρας, ἔρχομαι ἀντιμέτωπος πρὸς τοὺς φιλανθρωποὺς κυρίους και κυρίας και τοὺς ἀπευθύνω τὸ ἀκαμπτον:
— Διαμαρτύρομαι!

Τὰς εἶδα πρὸ τινος καθ' ὁμάδας να ἐπισκέπτονται γραφεῖα και καταστήματα, σκοτεινὰς ἀποθήκας και φίλεργα ἐργασεία, τὰς ἤκουσα να ἐκλιπαροῦν με γλυκύτητα, με πειστικότητα, με στοργήν, να ἰκατεύουν και να συγκινοῦν, και ταῦτο, διὰ να στραφῆ πρὸς τὰ ἔξω τὸ βαρὺ κατοπτάσμα σιδηροῦ φρουρίου, διὰ να ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιον και διὰ να δοθῆ ή βοήθεια, ή συνδρομή.

Και όταν κάποιοι τὰς ἠρώτησε:
— Διὰ τί περιορίζεται τὸ χρῆμα αὐτό;
ἔδότη ή ἀπάντησις:
— Εἶναι ὑπὲρ τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδῶν!

Τὰς εἶδα κατόπιν εἰς τὸ Ἄσυλον, τὰς εἶδα με μητρικὴν στοργικότητα να πλησιάζουν τὰ τέκνα

αὐτὰ τῆς ὀδύνης, και ὄχι μόνον να τοὺς παρέχουν τὴν τροφήν, τὴν στέγην και τὴν ἄνεσιν, ἀλλὰ — τὸ σπουδαιότερον — τὴν ἀγάπην, ή ὁποία τὰ ἐγκατέλειψε, τὴν φροντίδα, ή ὁποία εἶχεν ἀποκάμει ἐπάνω των. Και εἶδον τὰς πεθασμένας μητέρας των τὰς λαϊκὰς, τὰς ἀφελεῖς, τὰς χωρικὰς, να μεταψυχοῦνται εἰς κυρίας ἀριστοκρατίας, αἱ ὁποῖαι, ἐνῶ μέσα εἰς τὰ σπεία των εἶναι φειδωλαὶ εἰς κάθε ἀργασίαν, χάριν ὁμως τῶν παιδιῶν ἐκείνων δὲν ἔσβουον πλέον ὄρια ἐργατικότητος και ή συγκρατασίαι των τὰς ὀδηγεῖ μέχρι τῆς μικρᾶς κλίνης τοῦ ἀρρώστου, μέχρι τῆς θερμῆς κερσάνας τῶν μικρῶν, και γίνονται αὐταὶ μητέρες τῆς μεγάλης, τῆς παιδικῆς ἐκείνης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν τόσον πολὺ προσπαθοῦν να δοκιμάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τὰ δαινά τῆς ὀρφάνειας και τῶν στερησεων.

Και διατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ κόποι;
— Διὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιὰ! μοῦ ἀπαντοῦν.
Και φεύγω.

Μία φιλικὴ πρόσκλησις μ' ἔφερε προχθὲς εἰς εἰς τὸ Πέρα-Πάλας. Μέσα εἰς τὰς αἰθούσας του ἔσφουζεν ή νεότης, ή καλλονή, ή εὐγένεια, ὁ πλοῦτος. Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἀδελφωμένα ἐκινουῦντο και εἰργάζοντο δι' ἓνα και τὸν αὐτὸν σκοπὸν με μετῶβιον ἀρμονίαν. Ἐγένεσα παντοῦ. Εἶδον τοὺς ὄγκους τῶν γλυκυσμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὸ εὐρὺ κελικεῖον και εἰς τὸν ταπεινὸν θανασιμόν μου μοῦ εἶπαν:

— Εἶναι προσφοραὶ διαφόρων κυριῶν ὑπὲρ τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν!

Ἀφῆκν με κόπον τὸ βλέμμα μου ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὰ γλυκὰ ἐκείνα Ἱμαλάια και εἰσέδυσσα εἰς τὰς ἄλλας αἰθούσας.

Ἐκεῖ εἶδον τὴν νεότητα, τὴν εὐγένειαν, τὴν χάριν να ὑπερατῆ, να προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της, να κοπιάζῃ, να ἐκλιπαρῆ, εἶδον βαλάντια να ἀνοίγονται και ν' ἀποδίδουν τὸν γενναϊότερον καρπὸν τῆς ὑψίστης προσπαθείας των, εἶδον ἓνα τοσὶ να πληρώνεται με βάρους χρυσοῦ και εἰς τὴν ἀπορίαν και τὸν θανασιμόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξέφραζε τὸ πνευμά μου, ἐν χαριτωμένον μειδίωμα μοῦ ἀπήντησεν:

— Εἶναι διὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιὰ!

Αὐτὴ ή πληροφορία με ἀντίκρουσε παντοῦ, αὐτὴ ή ἀπάντησις με ἀπετόμωσεν εἰς ὅλας τὰς ἀπορίας και τὰς ἐρωτήσεις μου και αὐτὴ ή φράσις ἐπῆλθεν, ὡσεὶ διὰ τὰ δικαιολογήσις τὰς γινόμενας θυσίας, τῶν ὑπερβάλλοντο κόπον, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς στοργῆς και τῆς περιθάλψεως.

— Εἶναι διὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιὰ!

Ἐπῆρξεν ή ἀφροδὸς κάθε παρατηρήσεως, ή ἀπάντησις πρὸς κάθε ἐναντίωσιν και, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς φράσεως ἐκείνης, τῆς ἐμψυχουμένης ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ἀληθινόν, ἐκάμπτοντο και αἱ σκληρότεροι καρδία, ὑπεχώρουν και τὰ μᾶλλον μισάνθρωπα αἰσθήματα.

Τότε, όταν ἤκουσα τὴν φράσιν ἐκείνην, δὲν εἶπα τίποτε, ἀλλὰ τώρα μόνον, ποῦ ἀναλογίζομαι ὅσα εἶδα, ὅσα παρετήρησα, ἔσα ἐξηκρίβωσα, τώρα, μεμονωμένος, ἀσηματίστος ἀπὸ τὴν γοητείαν σας, κυρία μου, ἀνακτῶ ὅλον τὸ ἀνδρικόν και δημοσιογραφικόν σθένος μου και φωνάζω:

— Διαμαρτύρομαι!

Μόλις, διαμαρτύρομαι! Παύσατε, παρακαλῶ, πλέον να μᾶς ἀπανταλαμβάνετε: «Εἶναι διὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιὰ», ή, τοῦλάχιστον, ἀφήσατέ μας να μη τὸ πιστεύωμεν, ὅπως πρῶτος ὅλων δὲν τὸ πιστεύω πλέον ἐγώ!

Διὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιὰ; Και ποῖος σᾶς εἶπεν, ότι εἶναι ἐγκαταλειμμένα; Παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔχουν σᾶς ὡς μητέρας, τὴν στοργὴν σας τὴν μεγάλην, ἀλλὰ και φωτισμένην, ὡς προστασίαν, τὴν θερμὴν τῆς καρδίας ὡς γλυκερὰν θαλασσὴν, τὴν τρυφερότητα σας και τὴν θωπείαν εἰς ἀνακούφισιν, παιδιὰ, διὰ τὰ ὁποῖα κινιάζετε σείς, θυσιάζεσθε, και συμπαρασύρετε και τοὺς ἄλλους εἰς τὴν ἀγάπην των, παιδιὰ, τὰ ὁποῖα

ἀγάπησατε περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιὰ, ποῦ ἔδημιουργήσατε ή θὰ δημιουργήσατε ἀκόμα, εἶναι δυνατόν να εἶναι και να λέγονται ἐγκαταλειμμένα;

Ὅχι, κυρία μου, οἱ προσπάθειαι σας και αἱ φροντίδες σας, τὰς ὁποῖας ἐμπνέει ὄχι τὸ καθήκον, ἀλλὰ ή ἀγάπη, διαψεύδει τὸν τίτλον τοῦ ἔργου σας. Δὲν εἶναι ἐγκαταλειμμένα τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπειπιστευμένα εἰς τὰς φροντίδες σας. Ἡ, ἀν θέλετε να λέγονται τοιοστροπῶς, τότε εἶπω να παραδεχθῶ, ότι ή λέξις αὕτη ἔχασε με τὸν πόλεμον τὴν σημασίαν και ή ἐγκατάλειψις αὕτη μέσα εἰς τὴν πικρίαν της ἀποτελεῖ ἓνα εὐτόχημα.

Θ. Κ. Μ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΑΤΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ

Ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τῆς πρωτευούσης δημοσιεύει καθ' ἑκάστην τὸν ἀριθμὸν τῶν κρουσμάτων τοῦ ἐξανθηματικῶ.

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως μας, ὅστις ἀπὸ τοῦ πολέμου ἐδιπλασιάσθη ἴσως, βεβαίως οὔτε μέγας εἶναι οὔτε ἀνησυχητικὸς. Διαβεβαιώσεσι τῶν ἰατρῶν, τῶν εἰδικῶς ἀσχολουμένων με τὴν θεραπείαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐξανθηματικῶ προσβαλλομένων, μᾶς διαπιστώνουν, ότι ή ἀσθένεια δὲν παρουσιάζει οὔτε τὴν ὀξύτητα τῆς ἄλλοτε, οὔτε τὴν ἐξάπλωσιν τὴν παρατηρηθεῖσαν εἰς τὸ παρελθόν.

Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα βεβαίως, ἅτινα εἶναι ἐνθαρρυντικὰ, δὲν πρέπει να μᾶς παραλύουν κάθε φροντίδα και κάθε μέριμναν. Ἡ Σεβ. Κυβέρνησις ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα, ὅπως ή νόσος πολεμηθῆ καταλλήλως και περιορισθῆ τελείως τὸ κακόν, ἀλλ' εἰς τὰ μέτρα ταῦτα τῆς Κυβερνήσεως πρέπει να ἐπέλθῃ ἀρωγὸς και ή ἰδιωτικὴ μέριμνα. Αὕτη καλεῖται να ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον της. Ἡ μέριμνα αὕτη δύναται να δράσῃ ἐκεῖ, ὅπου ή κυβερνητικὴ φροντίς δὲν εἰσδύει.

Ἀπεδείχθη, ότι ὁ μεγαλιέτερος φορὸς τοῦ νοσήματος εἶναι ή ἀκαθαρσία, τὸ μοναδικὸν δὲ κατ' αὐτοῦ ὄπλον ή καθαριότης. Τὴν καθαριότητα ταύτην τὴν γενικὴν, ἀπόλυτον, ἐρχόμεθα να συστήσωμεν. Ἄν πάντοτε ή καθαριότης ὑπῆρξε στοιχεῖον ὑγείας, σήμερον, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτη, ἀνακτῶ τίτους πολὺ ὑψηλοτέρους και ἐπιβάλλεται και χάριν τοῦ ἀτόμου και χάριν τῆς ὀλότητος. Πρέπει ἕκαστος να αἰσθανθῆ, ότι δὲν τῷ ἐπιτρέπεται να μένῃ ἀκάθαρτος, ὄχι μόνον διότι βλάπτει ἑαυτὸν, ἀλλὰ και διότι μολύνει και τοὺς ἄλλους, τοὺς περὶ αὐτόν, τοὺς ἀθῶους.

Ἀλλὰ ταυτοχρόνως πρέπει να ἐνισχυθῆ και παρ' ἡμῖν ή ἰδέα, ότι, καθὼς δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται να ἀφίνωμεν νησιτικὸν κάποιον, τοιοστροπῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται να ἀφίνωμεν ἀκάθαρτον ἓνα θέλοντα να καθαρισθῆ και μη δυνάμενον.

Ἐνα κομμάτι σάπυκος εἶναι ἐξίσου ἐπιβεβλημένη ἔλεημοσύνη, ὡς και ἓνα κομμάτι ψωμοῦ.

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰ άτομα και τὰς φιλανθρωπικὰς ἀδελφότητας. Τὸ ἔργον τὸ εὐγενὲς θὰ συμπληρωθῆ, ἀν ἀρχίσουν να φροντίζουν ὄχι μόνον περὶ τῆς τροφῆς, ἀλλὰ και περὶ τῆς καθαριότητος τῶν προστατευομένων των. Αἱ διάφοροι σούπαι τότε μόνον θὰ ἐπιτελέσουν κάτι πλήρες, όταν πρὸς τῇ τροφῇ παράσχουν εἰς τοὺς ὀπόρους και τὸ μέσον τοῦ καθαρισμοῦ των. Ὁ θάνατος ἀποτρέπεται με ἓνα κομμάτι σάπυκος τελεσφορώτερον, παρὰ με ἓνα πιάτο σούπας.

Ο ΣΤΗΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Ένα τηλεγράφημα, που έφεραν ο πατέρας, άπανσεύτησε έμάς, τὰ παιδιά, που καθούμαστε γύρω στο μεγάλο τραπέζι και παίζαμε τόμπολα. Τό έστειλε ο μπάρμπα-Νικολής και μάς έγραψεν, ότι θά ήρχετο τήν Πέμπτην από τό μέτωπον, έλεύθερος πλέον. Ο μπάρμπα Νικολής ήταν ένας καλός φίλος του πατέρα μας: ύπηρέτησαν μαζί ως νεαροί λοχαγοί και, παρ' όλα τὰ χρόνια, που πέρασαν, έμειναν όμως καλοί φίλοι. Και ένφ' ο πατέρας μου, μόλις ύπανδρεύθη, παρητήθη τής ύπηρεσίας του, έπεινος έμεινε και ήξιώθη και του βαθμού του συνταγματάρχου. Και τώρα δύο πληγές τον ήνάγκασαν, προς μεγάλην λύπην ιδιήν του και των φίλων του, να εγκαταλείψη τό στρατόπεδον. Με τό σιτήθος, λοιπόν, γεμάτο από τιμάς, έπέστρεψεν εις τήν πατρίδα του, όπου τον περιμένανε άρκετά κληρονομία. Γεμάτοι χαρά, λοιπόν, μετρούσαμε τής ώρας και τὰ λεπτά, και περιμέναμε τήν στιγμήν, που θά ήρχετο.

Τέλος, ή Πέμπτη έφθασεν. Ο πατέρας πήγε στον σταθμό να τον προϋπαντήση και μετά μία ώρα ή σοβαρή φωνή του ήχουσε στους τοίχους τής αϋλής μας.

— Πόσον είσαι εύτυχής! έλεγε συχνά στον πατέρα μου: ύπανδρεύθης, άπέκτησες οικογένειαν και έλπίζεις στά γηραιά σου βοήθεια από τὰ παιδιά σου, ένφ' εγώ ο πτωχός έμεινα ξερός και όλομόναχος.

— Άχ, καυμένα Νίκο, άπαντοῦσε εύθυσ ή μητέρα μου, είσαι άκόμη νέος, και μάάλιστα τώρα είναι καιρός για να βρής μία καλή και ήσυχη τοικοκυρούλα.

— Όχι! όχι! Μαρία, έλεγεν εκείνος με πικρό χαμόγελο, ο καιρός πέρασε.

Και έδειχνε τό δεξί του πόδι, που έπασχε από τήν μία πληγή.

Ένα άπομασήμερο καθούμουνα εγώ με τήν άδελφή μου στο μπιζεστά: του σπιτιού μας και παίζαμε. Ξάφνου ήλθεν ο μπάρμπα Νικολής, ο όποιος έλειπε μερικές μέρες.

— Έλα γλήγορα, τον φωνάξαμε χαρούμενοι: έλα κ' έχουμε πολλά και καλά νέα να σε πούμε. Η μητέρα πήγε σήμερα στο Άρσχαίμ για να φέρη μία παληά της φιληνάδα, τήν δεσποινίδα Κλάρα Βλέπεις, μπάρμπα-Νικολή, που έφερες τήν εύτυχία στο σπίτι μας και άρχίζει να μεγαλώνη ή παρθέα μας!

Εκείνος χαμογέλασε και, καθώς ήτανε περίεργος, μάς παρακαλούσε να τον πούμε τὰ χαρκτηριστικά της.

— Γλυκειά μελαχροινή μετρίου άγαστήματος, ήταν τὰ λόγια τής άδελφής μου.

Έχαμογέλασε κ' έφυγε. Τό βράδυ στο τραπέζι, έγινε ή σύτασις κ' έζήσαμε όλοι μαζί ένα εύτυχισμένο καλοκαίρι. Τέλος, τό φθινόπωρο ήλθε, τὰ μαθήματά μας άρχισαν, κ' ένφ' μία βραδυά εγώ καθούμουνα κ' έγραφα, έξαφνα βλέπω τον μπάρμπα-Νικολή να έρχεται μέσα.

— Γιώργο, με ρώτησε με τόνο, που επρόδιδε άνησυχίαν, που είναι οι άλλοι;

— Κάμουν τους τελευταίους περιπάτους με τήν δεσποινίδα Κλάρα, γιατί θά φύγη, του είπα.

Στήν άρχή δέν με είπε τίποτε, κατόπιν όμως ήρχισε δειλά-δειλά να μου λέγη:

— Μικρό μου φίλε, έπαθα έδω — κ' έσφίγγε με τό χέρι του τό άριστερό πλευρό του — μάτι παραδόξο: τό έπαθα και άλλοτε, και, θυμούμαι, ότι τό έπαθα άκόμη μία φορά, όταν ήμουνα λοχαγός. Με κατάλαβες;

— Δέν είναι άκόμη λοχαγός για να τό ξεύρω, του είπα εγώ, αλλά μάτι τέτοια διάβασα στα βιβλία, ώς με μπορώ να σε πώ, ότι κατάλαβα.

— Πιστεύεις, λοιπόν, ότι αυτό τό παληορόλογο, και έδειξε τήν καρδιά του, ξαναδουλεύει, μόλις νοιώση κένενα νέο πρόσωπο κοντά του;

— Βεβαίωτατα, του απήνησα, αλλά παληό;

Όχι, μπάρμπα-Νικολή, ένας άνθρωπος σαράντα έτών δέν είναι γέρος.

Οι περιπατητάι γύρισαν και μάς ήνάγκασαν να αναβάλουμε τήν συνομιλίαν μας. Η δ. Κλάρα, ζωηρή, όπως πάντοτε, έκάθησε στο πιάνο και άρχισε να τραγουδή με τήν γλυκειά φωνή της.

— Τί ώραία, που τραγουδεί! έψιθύριζε από πάνω μου ο μπάρμπα-Νικολής: ω! άς αισθανούτανε κ' αύτή ο,τι εγώ για κείνη!

Η στιγμή του χωρισμού έφθασε. Ένα φθινόπωρινό πρωί καθούμουνα μαζί με τήν δ. Κλάρα κάτω από μία δάφνη στον κήπο και τήν βοηθούσα να κουβαριάση μία μπερδεμένη κοΰκλα μαλλί, με τήν όποίαν θά έπλεκε φόρεμα για τον χαιμώνα. Αίφνης είδα τον μπάρμπα Νικολή να γυρίζει από τον προϊνό του περίπατο.

— Τί τύχη! φώναξα εύθυσ, έρχεσαι όσον να σε φώναξα. Διάς πώς μπέρδεσε τής κοπέλλας τό μαλλί. Έγώ έχασα πειά τήν ύπομονή μου. Κύταξε να φανής παιό άξιος από μένα.

Αυτό του είπα, του πέταξα τό μαλλί και έφυγα.

— Για τον Θεό, να μή τους άνησυχήση κένεις στον κήπο, είπα στο σπίτι, γιατί προσπαθούν να ξεμπέρδεύσουν μία κοΰκλα μαλλί.

Μετά μία ώρα ο μπάρμπα-Νικολής, κρατών στο ένα χέρι του τήν κοΰκλα, όπως διόλου μπερδεμένη και στήν άλλη τήν δ. Κλάρα, έφθασε στο σπίτι, όπου του περιμέναμε όλοι με μεγάλη άγωνία.

— Παρ' τήν, παληόπαιδο, μου είπε και έρριψε τήν κοΰκλα: παρ' τήν, γιατί... ίσως χρησιμεύση και σε σένα κάποτε.

— Να ξεμπέρδεύω μαλλί δέν είμαι συνειθισμένος, άλλ' ένοψα τον γόρδιο δεσμό, που έδανε τήν γλώσσά σου τόσον καιρό. Τάχατες δέν έκαμα καλά, Κλαρίτσα μου;

— Εδγέ σου! με απήνησεν εκείνη, αλλά, αν δέν τον βοηθούσα και εγώ λιγάκι, ή γλώσσά του θά ήτο άκόμη υπό τήν κυριαρχίαν του γορδίου δεσμού.

Αυτό έγιναν και μετά μία έβδομάδα έρωτάσαμε τους άρραβωνάς των.

(Von Daniella)

MIX. B. ΑΣΜΑΝΙΑΗΣ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΙ ΗΜΗΡΑΙ ΤΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Τό Πολωνικόν Γραφείον του τύπου μάς άνακοινώνει τήν έπομένην περιγραφήν των τελευταίων ημερών του μεγάλου Πολωνού συγγραφέως Σιέγκεβιτς, ληφθείσαν εν τής δημοσιευθείσης εις τό «Gazeta Lwowska» υπό του λογογράφου Ferdynand Haeckel.

Ο μέγας Εύρωπαϊκός πόλεμος κατέλαβε τον Σιέγκεβιτς εις τό Oblengurek κατά τον Αύγουστον του 1914. Έπει άκριβώς ήκουσεν εις βραχεία απόστασιν τον βρονχηθμόν των τηλεβόλων... 'Αλλ' ή πυρκαϊά του πολέμου, παρά τήν εξάπλωσιν της πλησίον του Kelce εις μεγάλας μάχας, έφθασε και ύπερσηθήσθη τήν κατοικίαν του συγγραφέως. Τον Σεπτέμβριον κατέρθασεν ούτος να φθάση πλησίον τής Βαρσοβίας, όταν, όλίγον πρό τής εκκένώσεως του φρουρίου υπό των στρατευμάτων, άνεχώρησε διά τήν Έλβετίαν και εγκατέστη εις τό Veney, επί της λίμνης Leman.

Έπει, μετά του Paderewski και του Osuchowski, ήσχολήθη διά τήν οργάνωσιν τής επιτροπής προς βοήθειαν του πληθυσμού, όστις ύπήρξε θύμα του πολέμου εν Πολωνία. Η έθνική προέμησις του προσέφερε τον τιμητικόν τίτλον του προέδρου τής οργάνώσεως ταύτης, ήτις ύπήρξε καθαρώς φιλανθρωπική και ούδαμώς έσχετίζετο προς τήν πολιτικήν.

Η εργασία εν τή φιλανθρωπική αυτή δράσει

του άπησχόλει όλον τον χρόνον του και τον εκούρασσε τόσον, ώστε έμ' έσχάτων, μετά τής συγγιή. σεις και θλίψεις, τής όποίας του προϋξάνθησεν ο πόλεμος, ήσθάνθη τήν άνάγκην ψυχικής γαλήνης και νευρικής άναπαύσεως.

Έκτός δε των κόπων τούτων, είχε διαρκείς επισκέψεις συμπατριωτών του εκ διάφόρων μερών τής Πολωνίας, μεταξύ των όποιων και κατοίκους τής Έλβετίας και άλλους παροδικούς.

Κατά τας συνδιαλέξεις του έπεινας, άνεξαρκήτως των πελιτικόν συμπαιθειών και αντιπαθειών, προσεπάθει να τηρή στάσιν άμερόληπτον και μαθηρως άντικειμενικήν. Έν τή παρούση δε καταστάσει διάβλεπεν άπολυτιστικώς τήν πολωνικήν άποψιν και δέν εκρυπτε μάάλιστα τήν αισιοδοξίαν, διότι έφαντάζετο, ότι ο μέγας ούτος πόλεμος θά ώδήγει, έστω και μετά περιπετειάς, τήν Πολωνίαν εις καλόν τέλος, προς τήν άνεξαρτησίαν. Και αυτό τό έπίστευεν άσραδάντως.

Ίδου πώς οι φίλοι του περιγράφουν τον τρόπον τής ζωής του εις τό Veney:

Έσκηπώνετο πολύ πρώτ και ήρχισε τήν εργασίαν, ήτις τον άπησχόλει καθ' όλην τήν προμσημβρίαν. Άνεγίνωσκε πολυπληθείς επιστολάς, τής όποίας έλάμβανε, και απήντα. Όλίγον πρό του γυμνασίου έκαμνε περίπατον εις τήν άκμήν τής λίμνης, τό δε άπόγευμα έπερνοθεσ πάντοτε έν συναστροφή φίλων, με τους όποιους συνεζήτητε τα διάφορα πολιτικά ζητήματα τής πατρίδος του. Μετά τό δείπνον, τό όποιον έλάμβανε εις τας όκτώ, ήγίνετο συγκέντρωσις εις τήν μεγάλην αίθουσαν του «Grand Hotel», όπου έμνε.

Μετά τό κλείσιμον του ξενοδοχείου έκείνου, όπερ ήγένετο έλλείπει πελατών, ο Σιέγκεβιτς ήναγκάσθη να καταλήσθ εις τό μικρό «Ξενοδοχείον τής Λίμνης», άλλ' ή νέα του κατοικία δέν άνταπεκρίνετο προς τας απαιτήσεις του συγγραφέως.

Τα έλβετικά τοπία, τό τόσον γραφικά και τονωτικά, δέν συνετέλεσθη εις τό να επιρρώσουν τήν υγίαν του Σιέγκεβιτς. Έξησθάνει, έφθινε σωματικώς και ή αδύνατος καρδιά του ήρχισε να τον άνοχη συχνά.

Έν τή καταστάσει εκείνη εύρισκόμενος, είχε τό εύτύχημα να ίδη τό διάγγελμα τής 5 Νομβρίου, διά του όποιου ή Γερμανία και ή Αυστρία διεκήρυκτον τήν άνεξαρτησίαν τής Πολωνίας. Τό τόσον φαιδρόν αυτό γεγονός διά κάθε Πολωνόν, συνεινήσθη τον Σιέγκεβιτς, όστις έζη πάντοτε με τήν ιδέαν τής άνεξαρτησίας τής πατρίδος του. Μετ' άλλιας ήμέρας παρουσιάσθησαν παρά τω Σιέγκεβιτς μερικοί Πολωνοί, ζητούντες παρ' αυτού, όπως ύπογράψη διαμαρτυρίαν.

— Είμαι τόσον παραγμένος, έγραψεν εις τό ήμερολόγιόν του μετά τήν άναχώρησιν των εύτελών αθέτων κυρίων, ώστε ή πέννα μου πίπτει από τό δάκτυλα και δέν είμπορεί να γράψη περισσότερα.

Ταραχθείς από τους επισκέπτας εκείνους, οι όποιοι τον είχαν άνευρέσει διά τής μακρός των επισκέψεως, ήσθάνθη εαυτόν τόσον καταβεβλημένον, ώστε εκποτε έπασε κλητήρης, ή δε καρδιά του ή άσθενής, ύπερδιεγερθείσα και έξαντληθείσα, έπεδείνωσε τήν υγίαν του.

Έκτοτε δέν ήγέρθη και τήν 14 Νομβρίου έγραψεν, ότι ήσθάνετο, ότι δέν θά έβλεπε τήν Πολωνίαν έλευθέραν και άνεξάρτητον. Κατά τας τελευταίας στιγμάς του επανέλαμβανε τοϋτο εις τό παιδί του.

Τήν 15 Νομβρίου ήρχισεν ή άγωνία... και θνήσκων επανέλαμβανε: «Υπό τήν προστασίαν», διακόπτετο δε λέγων με πόνον: «Δέν θά ίδω τήν Πολωνίαν έλευθέραν» και πάλιν επρόφερεν «Υπό τήν προστασίαν...»

Η νεκρώσιμος άκολουθία ήψάλη παρουσιάζ πολυλών μελών τής Πολωνικής εν Έλβετίκ παροικίας και πλείστον ξένων τήν 22 Νομβρίου εις τον καθολικόν ναόν του Veney. Μετά δε ταύτην, τό φέρετρον άπετέθη εις τήν κρύπτην τής εκκλησίας, ένθεν θά μεταφερθή μετά τον πόλεμον εις τήν άνεξάρτητον Πολωνίαν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ;

Ἄρα γὰρ ἐξίζει τὸν κόπον νὰ ὀμλήῃ τις περὶ ὄνειρον ; «Τὰ ὄνειρα εἶναι ἀφροί», λέγει γνωστὸν λόγιον ἐν τούτοις, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν σκέπτονται οὕτως, εἶναι δὲ γνωστὸν πόσον ἡ Ἑλληνική, ἡ Ῥωμαϊκὴ καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ ἀρχαιότης ἐξετίμα τὰ ὄνειρα.

Ἄλλὰ καὶ σήμερον εἶτι τὰ ὄνειρα τὰ πιστεύουν πολλοί, καὶ οἱ ὄνειροκρίται ἀνοίγονται συχνὰ καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ τῶν ὄνειρων συχνάζονται ὄχι σπανιότερον.

Ὅπως, ἂν σκεφθῇ τις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, θέλει εὖρει, ὅτι εἶναι σπάνιον καὶ ἐπιληπτικὸν πρᾶγμα αὐταὶ αἱ ἀλλόκοτοι δοκιμασίαι, τὰς ὁποίας αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ, ὅταν τὸ σῶμα ἀναπαύεται εἰς τὸν ὕπνον.

Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει ἐξ ἰδίας πείρας νὰ διηγηθῇ παράδοξα ὄνειρα ; Δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ περιετὸν καὶ ἀσκοπον, ὅπως κατὰ βάθος ἐξετασθῇ τί εἰς τὰ ὄνειρα ἐνσπύρει τὸ ἀληθές, ἂν πρέπει νὰ πιστεῦθαι εἰς τὰ ὄνειρα καὶ ἂν πρέπει ἐξ αὐτῶν ὀδηγούμενος νὰ κατευθύνῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν, νὰ ἐργάζεται, νὰ προσφύλασσεται καὶ νὰ παρηγορῆται.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τοῦ βίου τῆς ψυχῆς δὲν παραδέχεται τὰ ὄνειρα ὡς ἀνεξηγήτητα θαύματα, ἀλλὰ τὰ θεωρεῖ ὡς φυσικοὺς προδρομοὺς τῆς ζωῆς τῆς ψυχῆς, τῶν ὁποίων αἱ ἀφορμαὶ εἶναι ποικίλαι.

Ἡ φαντασία, ἡ γνωστὴ αὕτη δύναμις τοῦ πνεύματος, ἡ λειτουργοῦσα ἐν τῇ ἐργαζομένῃ, δὲν μένει ἀδρανὴς καθ' ὕπνον, ἀλλὰ συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύστασιν τῶν ὄνειρων. Ὅπως διὰ τῆς φαντασίας, κατὰ τὴν ἐργαζομένην, ὅλας τὰς δυνατὰς εἰκόνας ἐξ ἀντικειμένων καὶ ἐκ περιπετειῶν δυνάμεθα νὰ καταστήσωμεν ζῆσας καὶ παρούσας, τοιοῦτοτρόπως συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ὄνειρα ἀσυναίσθητος. Ἄλλὰ πόθεν προέρχονται αἱ εἰκόνας αὗται ; ἐκ πλασμάτων καὶ ἐκ περιπετειῶν, τὰς ὁποίας μᾶς παρουσιάζει ἡ φαντασία τῶν ὄνειρων ; Πῶς, λοιπόν, ἐξηγεῖται τὸ τόσον σπάνιον περιεχόμενον τῶν ὄνειρων ; Τοῦτο μᾶς κἀνεὶ νὰ ἀνέλθωμεν εἰς διαφόρους πηγὰς. Κάποτε προέρχονται ἐκ σωματικῶν καταστάσεων καὶ ἐρεθισμῶν, εἰ ὁποῖοι ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ κοιμημένου.

Κάποιος φιλόσοφος εἶχεν ὄνειρευθῆ, ὅτι ἐφόρει βαρετὰν χαλυβδίνην περικεφαλαίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐπίεζε τὴν κεφαλὴν. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ ὄνειρον προήρχετο ἀπὸ τὴν πίεσιν καὶ τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς, τὸ ἐπέλθον μετὰ ἐπίμονον νυκταρινὴν μελέτην. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τὰ ὄνειρα, κατὰ τὰ ὁποία βλέπει τις, ὅτι πατὴρ, ἀποδίδονται εἰς τὴν διατάραξιν τῆς λειτουργίας τῆς ἀνεπινοῆς καὶ τὰ περιπετειώδη ὄνειρα ἐκ τῶν ἐρεθισμῶν τῆς καρδίας. Ἡ σοφία τοῦ λαοῦ συνείδησις πλέον νὰ λέγῃ, ὅτι τὰ ὄνειρα προέρχονται ἐκ τοῦ στομάχου.

Οἱ μεγαλειότεροι θεμέλιοι λίθοι, ἐφ' ὧν στηρίζονται κατὰ μέγα μέρος τὰ ὄνειρα, εἶναι ἀναντιρρήτως αἱ ἀναμνήσεις. Ἡ αἰτία τῶν περισσοτέρων ὄνειρων δύναται ἐκ τῶν ἀναμνήσεων μᾶς νὰ ἐξηγηθῇ, διότι αἱ βαθεῖαι ἐντυπώσεις ἐπιδρῶσι σφοδρὰ εἰς τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐκλεώτατα ἀναζοῦν εἰς τὰ ὄνειρα.

Τὸ περιεχόμενον τῶν ὄνειρων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ κοιμημένου, ἐν μέρει δὲ καὶ εἰς τὸν συνδυασμὸν τῆς συνασπίσεως τῶν ἰδεῶν, ἧτις τὰς συγγενεῖς ἢ καὶ τὰς ἀπομακρυσμένας παραστάσεις παραθέτει. Φυσικῶς τῷ λόγῳ, εἰς τὰ ὄνειρα ἐμπεριέχονται πολλάκις πράγματα καὶ συμβάντα, τὰ ὁποία εἰς τὴν πραγματικότητά δὲν συμβαίνουσιν. Ἄλλὰ τὰ συναισθήματα, αἱ παρατηρήσεις καὶ αἱ παραστάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ταῦτα συνίστανται, προέρχονται ἐκ τῆς παρελθούσης πείρας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μόνον ὁ συνδυασμὸς τῶν καὶ ἡ κατάρσις τῶν εἶναι ἔργον τοῦ ὄνειρου.

Ἡ ἰδιότης αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ φαντασία καὶ μόνον διευθύνει, καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ λογικοῦ σκέπτεται καὶ θέλει νὰ εἶναι τελείως ἀπομακρυσμένος. Ἄλλὰ πῶς συμβιβάζονται τὰ ἐπιληπτικὰ τῶν ὄνειρων φαινόμενα καὶ αἱ ἐπιληπτικὰς ἐρμηνεῖαι τῶν μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην ;

Πρὸ τοῦ ἀξιοθαυμάστου τῶν ὄνειρων, μία ψυχρὰ ἔρευνα εἶναι ἀπαραίτητος καὶ αὕτη μᾶς διδάσκει πόσον μέγας εἶναι ὁ κίνδυνος διὰ τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν τῶν ὄνειρων

ὑπόστασιν. Ἡ ἰδέα αὕτη εἰμφορεῖ νὰ φέρῃ εἰς πλεῖστα δυστυχήματα καὶ ἀτοπα. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σχηματίζῃ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι γεγονὸς τι προηγέσθη ὑπὸ τοῦ ὄνειρου, τότε ἀφίεται νὰ διευθύνεται ἀπὸ τὰ ὄνειρα, ἐπηρεάζεται ἀπὸ αὐτὰ καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος παρέχει εἰς τὰ ὄνειρα τὴν προφητικὴν τὸν δύναμιν.

Ἐν τούτοις, ἡ δύναμις αὕτη, ἡ ἀπονεμομένη εἰς τὰ ὄνειρα, ὑφίσταται πολλάκις εἰς τὴν σύμπτωσιν. Ἐκ τῶν ἀπειροσθίων ὄνειρων, τῶν μάλιστα ἀντιφατικῶν, θὰ ὑπάρχουν τινὰ, τὰ ὁποία θὰ ἀντιστοιχίσουν πρὸς κάποια γεγονότα καὶ ἐκ τῶν γεγονότων πάλιν τῶν μᾶλλον ποικίλων θὰ ὑπάρξουν πολλά, τὰ ὁποία θ' ἀνταποκριθῶν εἰς τινὰ τῶν ὄνειρων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς συμπτώσεως, ἡ ἐπιληπτικὴ ἐνδὸς ὄνειρου δύναται νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὸν φυσικώτερον τρόπον : Προηγουμένως τὸ πνεῦμα ἔχει ἀσχοληθῆ ἐπὶ τινος ὑποθέσεως αἱ σκέψεις αὗται, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατέχεται ἡ διάνοια, ἐκδηλοῦνται ζωηρότερον ὑπὸ τῆς φαντασίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ὄνειρον οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ μία εἰκονικὴ ἐξυφασμένη διανοητικὴ ἐργασία. Ἄλλὰ μετὰ τὸ τούτου καὶ τῆς πεποιθήσεως εἰς τὴν προφητικὴν δύναμιν τῶν ὄνειρων, ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη δι' αὐτὸ οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν προφητικὴν τῶν ὄνειρων ἰσχυρὸν ἔχουν πάθει δεισιδαιμονίαν.

Οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται νὰ ὀδηγῶνται ὑπὸ τινων πεποιθήσεων καὶ ἀρχῶν. Τοὺς μὲν διευθύνει τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα, τοὺς δὲ ἡ ἐλευθέρων συνείδησις τὰ ὄνειρα, οὐχὶ σπανίως, καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ ἔδωκεν μίαν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος καὶ ἐχρησίμευσαν ὡς ὀδηγοὶ αὐτῶν. Ὑπάρχει τὸ παράδειγμα ἐφήθου, ὁ ὁποῖος ἐνευρεθῆ, ὅτι ἦτο γέρος, ὅτι εἶχε περᾶσει τὴν ζωὴν τοῦ ἀσκόπου καὶ ὅτι εἰς τὴν γεροντικὴν τὸν ἡλικίαν ἦτο ἀχρηστος, ἀσημος καὶ μηδαμινός. Ἡ εἰκὼν αὕτη προὔξενε τὴν φρίκην εἰς τὸν νέον, ὥστε τὴν ἐπαύριον, διὰ νὰ μὴ γίνῃ, ὅτι ἐνευρεθῆ, ἤρχισεν ἐργαζόμενος καὶ βελτιόνων καθ' ἑκάστην τὴν θῆσιν τοῦ. Καὶ εἰς τὸν Βίσηρον ἀναφέρεται παρόμοιον.

Οὕτω, λοιπόν, δύναται ἐν ὄνειρον νὰ μᾶς παρᾶσχη ὠφελεία οὐχὶ ὡς ὑπερφυσικὴ ἐκδήλωσις, ἀλλ' ὡς ὑπόδειξις φυσικῆς τοῦ βεβαίου καὶ τοῦ σταθεροῦ, ἐμπνέον τὴν θέλησιν καὶ τενόνον τὸ θάρρος.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἶπε νὰ μοῦ πῇ τὸ παραμῦθι τὸ παλιό, ποῦ ἀλημονήθη, μ' ἔσκυψε μ' ἀνανοήθη, σὺν γρηούλα, μ' ἀνθη στή μορφή, μῆλα στὰ στήθη, ἕκαστὸ χρόνῳ παιδοῦλα, μ' ἄρχισε τὸ παραμῦθι :

«Μιά φορὰ μ' ἔναν καιρὸ ἕνα παλληκάρι βασιλεῖα παιδί καὶ ρήγισσας μαμάρι, μιά παιδοῦλα ἀγάπησε, καλὴ ὄρα, ὅπως ἀγαποῦν καὶ τώρα...»

— Ὅπως ἀγάποῦν καὶ τώρα.

«Κ' ἦτανε φτωχὴ ἡ παιδοῦλα, μὰ εἶχε βιὸ τῆς κάλλη καὶ δροσιὰς στὸ μερικὸ τῆς μ' ἡ ἀγάπη εἶναι τυφλή, καλὴ ὄρα, σὺν καὶ πάντα, σὺν καὶ τώρα...»

— Σὺν καὶ πάντα, σὺν καὶ τώρα.

«Καὶ τὸ βασιλόπουλο ἕνα βράδου τὴν ἀγκάλιασε τραλλὰ μὲς' στὸ στομάδι καὶ τὴ φιλίησε γλυκά, καλὴ ὄρα, ποῦδὲ τὸ ξέρε! σὺν καὶ τώρα...»

— Ποῦδὲ τὸ ξέρε! σὺν καὶ τώρα.

«Τὴν μορῶνα τοῦ τῆς βάζει στὸ κεφάλι καὶ τὰ στήθια τῆς τὰ κάνει προσκεφάλι καὶ τῆς λέει λόγια γλυκά μ' ἀπόμα ὅσα λέν στοῦμα μὲ στοῦμα...»

— Ὅσα λέν στοῦμα μὲ στοῦμα.

«Κ' ὕστερα, πῶς νὰ σὲ πῶ, καλέ μου ; μ' ὕστερα... τὸ ξέχασα, γλυκέ μου τὸ παλιὸ τὸ παραμῦθι...»

— Κι' ἐν τὸ ξέχασες, τὸ ξέρουν ταίρια-ταίρια— ρῶτα νὰ σὲ ποῦν— τὰ περιστερία, ρῶτα νὰ σὲ μάθουν τὰ τρυγόνια, νὰ σὲ κελαϊθήσουνε τὰ θρόνια... μ' ὕστερα λησμόνα το, ποῦ ἀλημονήθη ! μ' ἡ ζωὴ μας μ' ἡ ἀγάπη παραμῦθι.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Τὸ Chic

Τί εἶναι τὸ chic ; δύσκολος ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ. Εἶναι, εἶναι... πολλὰ πράγματα μαζί καὶ τίποτε συνάμα. Chic εἶναι ἡ εὐγένεια ἢ μὴ βεβιασμένη, εἶναι ἡ εὐφροσύνη ἢ μὴ προσβάλλουσα, εἶναι ἡ δραστηριότης ἢ μὴ δίδουσα κλωτσιὰς καὶ ἀγαναξιὰς στοὺς ἄλλους, εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν μετεγμένων δικαιωμάτων, εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐργασίας τῶν ἐργασθέντων, εἶναι ἡ ἐκδήλωσις γενναιοφροσύνης, ὅπου ἀρμόζει, εἶναι τὸ μειδίαμα τὴν ὄρα ποῦ πρέπει, εἶναι ἡ ὑπόκλισις, ὅταν χρειάζεται, εἶναι τὸ γέλιο, ποῦ δὲν ἀποκαλύπτει τὴν γλώσσαν, εἶναι, εἶναι... πολλὰ πράγματα μαζί καὶ τίποτε συνάμα

Μὲ δὺὸ λέξεις εἶναι ἡ ἐκφάνσις ὅλων τῶν χαρισμάτων ἐκείνων, ποῦ ἀποκτᾷ μάνεις κατόπιν ἐπιμόνου καὶ πολυχρονίου ἀγωγῆς.

Καὶ τί εἶναι ἡ ἔλλειψις chic ; εἶναι, εἶναι... τὸ λουλοῦδι, ποῦ δὲν εἶναι βαλμένο στὴ θέσι τοῦ, εἶναι τὰ κόκκινα παπούτσια σὲ παχὺ τάπητα, εἶναι ὁ πράσινος λαϊμοδέτης σὲ ἐπίσημον ἔορτήν, εἶναι ἡ εὐγένεια ἢ ἐνοχλοῦσα, εἶναι ἡ εὐθυμία ἢ καταπατοῦσα τὴν ἀξιοπορῆσιαν, εἶναι ἡ ἐξυπνάδα ἢ ὑβρίζουσα, εἶναι ἡ ἐκ μέρους τῶν ταπεινῶν περιφρόνησις, εἶναι πολλὰ πράγματα μαζί καὶ τίποτε συνάμα.

Τὸ chic εἰμφορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλα τὰ προσόντα καὶ ὅλα τὰ προτερήματα, ὅπως πάλιν ὅλα αὐτὰ μαζί δὲν εἰμφοροῦν ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἔλλειψιν τοῦ chic.

Δὲν εἶναι σπάνιον νὰ εὐρεθῆτε σὲ μιά μεγάλη κοσμικὴ συνάθροισιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ λείπῃ τίποτε καὶ νὰ φαίνωνται πῶς λείπουν ὅλα, διότι λείπει τὸ chic.

Καὶ ἐνῶ ἡ σάλα εἶναι θαυμασία, ἐνῶ τὰ τσάγια πάνε μ' ἔρχονται, ἢ ἀραιὰς νότις, ποῦ στέλλει ἡ ἀδύνατος μουσικὴ, ἀνακαλοῦν στὰς αἰσθησεις σας ἄλλους ἔξονους πόθους, ξυπνοῦνε μέσα σας μακρυνὰς νοσταλγίας καὶ νερμίζετε οὐκ ἐβρίσκεσθε μέσα σ' ἕνα θερμοκήπιον, εἰς τὸ ὅποιον, ἀντι ἐροπικῶν λουλουδιῶν, φετρώνουν ἀγριόγκαθα

Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι ἔλλειπει τὸ chic.

Ὁ εὐλογημένον ἄνθος ! ποῦ νὰ εὐρίσκεσαι καὶ ἀντι ποίας τιμῆς θὰ εἰμφοροῦσε νὰ σ' ἀποκτήσῃ μάνεις ;

Ἄς ἡμποροῦσα νὰ σὲ ἀγοράσω μὲ τὴν ὀκνάν, μὲ τὸ κοιλόν, μὲ τὸν τόνον καὶ νὰ σὲ σκορπίσω ἀφθόνως σὲ κάποιαν αἴθουσαν, ὅπου προχθὲς ἐπέρασα ἑσσοσας ὀλόκληρες ὄρες γεμάτες πληξί !...

ΤΟ ΡΑΒΔΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐ Ὅποιος δὲν ξέρει ξένας γλώσσας, δὲν ξέρει ἐπίσης καὶ τὴν ἰδικὴν του.

Ἐ Τὸ μίσος εἶναι μία ἐνεργὸς δυσσρέσκεια, ὁ φθόνος εἶναι παθητικὴ δυσσρέσκεια· δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ ἐμπληθίσαι μάνεις, ἂν ὁ φθόνος μεταστρέφεται ταχύτατα εἰς μίσος.

Ἐ Ἡ εὐσπλαγγχνία, ἐν τῇ γενικῇ ἐννοίᾳ τῆς λέξεως, εἶναι εὐεργεσία εἰς ἑαυτὸν.

Ἐ Ἡ σαλήνη λαμπρύνει τὴν νόκτα, ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν, ὁ νόμος ὅλων τῶν κόσμων, ὁ δὲ καλὸς υἱὸς τῶν πατρικῶν οἴκων. Καθὼς δὲ μία σαλήνη λαμπρύνει τὸν οὐρανόν, οὕτω καὶ ὁ καλὸς υἱὸς λαμπρύνει μίαν οἰκογένειαν.

Ἐ Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμπιστεύεται ἐξ ἀγνοίας ἢ σκορπίης, ὁμοιάζει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κοιμᾶται ἐπὶ τῆς κερυφῆς δένδρου. Θὰ ἐννοήσῃ τοῦτο, ὅταν πέσῃ.

Ἐ Μὴ ἐμπιστεύεσθε εἰς τὰ ἐξῆς : εἰς ὄφιν, εἰς ἔλεφαντα, εἰς ἐχθρὸν συγγενῆ σου, εἰς ξένον χοῦμα, εἰς ξένον γυναῖκα καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν σου, ἂν ἀγαπᾷ ἄλλον.

Ἐ Μετὰ τὴν ἰδικὴν σας ἐκτίμησιν, εἶναι μεγάλη ἀρετὴ νὰ ζητήτε τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων.

Ο τέως πρεσβευτής της Γερμανίας εν Λονδίνω
Πρίγκηψ Λιχνόβουκς.

Γερμανοί επιστρέφοντες εκ της ρωσικής αιχμαλωσίας.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΝΕΩΝ ΛΕΞΙΛΟΓΙΩΝ

Τώρα, τας τελευταίας ημέρας αττάς, καθ' όλον
ΐσως τόν Μάρτιον, όλoi μας ήρχισαμεν να όμι-
λώμεν μίαν νέαν γλώσσαν, με όλως διόλου διά-
φορον λεξιλόγιον. Καί τó περίεργον είναι, ότι αί
λέξεις τής γλώσσης αττής δέν άνάγουσιν τας ρίζας
των και τήν άρχήν των ούτε εις τήν Ινδικήν
καταγωγήν, ούτε εις τήν άριανήν, ούτε εις κάμ-
μίαν άλλην από τας πολλάς, που επανέησεν ή
άργουοχολία των γλωσσολόγων του κόσμου.

Η γλώσσα, διά τήν όποιαν σάς όμιλώ, είναι
περικλιών διεθνής και τήν όμιλον εύκόλως άρ-
σενικοί, θηλυκοί, θά τήν όμιλοσαν δέ και ού-
δέτεροι, άν υπήρχαν. Άλλ' ατέοι υπάρχουν μόνον
εις τά διπλωματικά έγγραφα.

— ΐστε είναι ή Έσπεράντο; με ήρωτη κάποιος.
"Όχι, κύριε, δέν είναι ή Έσπεράντο, ή γλώσσα
αυτή των όνειρων θερινής νυκτός του έπινοητού
της.

— Είναι, λοιπόν, ή Βολάπύκ;
Ούτε αυτή ή γλώσσά μου, ή γλώσσα δηλαδή,
που χρησιμοποιείτε σεις και έγώ αυτήν τήν σι-
γμήν, δέν διδάσκεται, άλλ' άρμάζεται, δέν είναι
άπόρροια μελετών και κόπων, άλλά... ενός κρυο-
λογήματος.

— Δέν σάς έννοώ, μου φωνάζει μία κυρία.
Θά προσπαθήσω να με έννοήσετε, κυρία μου.

Πηγαίνετε εις μίαν συναυλίαν· μία γλωσσική σο-
πράνο σάς άποδίδει από τής σκηνης όλα τά ρήγη
τής συγκινήσεως, όλος ό κόσμος μένει κατενθου-
σιασμένος, αί γυναίκες από τήν φωνή της, οί
κύριοι από τó ντεκολτέ της, άλλ' αυτό, έπί τέ-
λους, σάς είναι άδιάφορον. Όλος ό κόσμος μένει
κατενθουσιασμένος και δι' ατέό, μόλις τελειώσει
τό τραγούδι, ξεσπά...

— Εις χειροκροτήματα!
"Όχι, προς Θεού, αυτά είναι τελείως άπηρχαιω-
μένα· ξεσπά εις... βήχα.
— Γιάχ, γιάχ, γιάχ... άκούεται άπ' έδω.

— Γκούχου, γκούχου, γκούχου, άκούεται παρέμει.
Και ή συναυλία, ή όποία άξεταλείτο επάνω εις
τήν σκηνήν, άτελείται τώρα μέσα εις τήν αίθου-
σαν από τó άκροατήριον.

Έμβήτε εις ένα σαλόνι.
Τί κάμουν εις τά σαλόνια, παρακαλώ;
Παίζουν πόκερ, φλουαρσόν, φλερτάρου.
Λοιπόν, τώρα εις τά σαλόνια τας ήμέρας αττάς
δέν κάμουν τίποτα άλλο, παρδ βήχουν και πετρ-
νίζονται.

— Άπτεσθ, άπτεσθ, άπτεσθ, ή φράσις αυτή
σημαίνει: κτυπά.

— Άπτεσίου! Αυτά εις τó νέον λεξιλόγιον,
φαναρόνει: πάσο!

Εις άλλος βρυχηθμός μεταφράζεται: φλός
ροσγιαλά.

Άλλ' αυτή ή συνομιλία δέν γίνεται μόνον εις
τήν τράπεζαν του καρτεοπαιγνίου· άπομακρυνθήτε
λιγάκι. Πηγαίνετε σ' ατέον τόν καναπέ, που έπί-
τηδες έχει τοποθετηθή στην παιδ άφώτιστη γω-
νία τής αίθούσης.

Είναι ό καναπές των είδυλλίων και πραγματι-
κώς εις ατέον καταφεύγουσιν όσοι δέν θέλουν να
παίζουσιν, όσοι έχουν ήμικρανίαν, όσοι και όσοι
έχουν κούρασθ, άλλά κυρίως όσοι και όσοι θέ-
λουν να μιλήσουν δυδ λόγια ιδιαιτέρως.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
PAPPA KANTZLER

Πέραν, όδός Πόστας, άρ. 5.

Μαγειρική οικογενειακή.—Ποτά έκλε-
κτά και μεζέδες έκλεκτοί εις τιμάς προ-
σιτάς.— Άποθήκη του έν Χαϊδάρ-πασά
έργουστασίου *Malzkaffeerfabrik Hermann
Hüegel.*

Table with 2 columns: Coffee types and prices. Includes items like 'Καφές εκ κριθής λεπτοαλεσμ.', 'άνέμικτος', 'από σόκα', 'μη άλασμένος' with prices in grams.

Εις τόν αγοράζοντα ποσόν 5 χιλιογρ. δρι-
ζονται τιμαί χονδρικής πωλήσεως.

Και άν κάποιος άδιάκριτος, δημοσιογραφικό
αυτί—είναι τó ίδιο—έπλησίαζεν άκεί, θά ήκουε
τόν ψιθυρον των ήρώτων και θά ήσθάνετο τó
δρωμα του αισθήματος.

Τώρα, άν πλησίαση—δέν είναι και άνάγκη και
να πλησίαση πολύ—θά άκούση:

- Γκούχ, γκούχ.
- Γκίχ, γκίχ, γκίχ.
- Γκούχου χού, γκούχου χού.
- Άνοίγω τó κατάλληλον λεξικόν και σάς μετα-
φράζω τόν διάλογον.
- Τό καρέ σας, σήμερα με ξετράλλανα.
- Είστε κόλαξ, κύριε.
- Μη τó λάτε αυτό, σάς άγαπώ μάνιωδώς.

Αυτή, λοιπόν, είναι ή νέα μας φρασολογία.
Είχα, λοιπόν, δίκαιο, που σάς έλεγα, ότι εί-
αι διεθνής, και ότι δέν διδάσκεται, άλλά μάς φιλο-
δορεζεται από τόν... καιρόν;

Ό Μάρτης ήπηρεξεν ό μέγας Ιεροφάντης τής
γλώσσης, ταύτης, ή έποία είναι έν χρήσει εις τας
αισθηματικές μας δοσοληψίας, εις τας άμπορικώς
σχέσεις, εις τας οικειότητας και εις τας έπιση-
μότητας άκόμη.

Άλλά μήπως είναι άνάγκη να έπιμαίνω περισ-
σότερον, διδ να σάς πείσω, ότι ή γλώσσα είναι
γενική; "Όχι, βέβαια, διότι και σεις βήχετε, και
μάλιστα, χαριτωμένη άναγνώστρια, σάς άκούω,
ένδ διαβάσετε τας γραμμάς αττάς, βλέπω τó μι-
κρό στοματάκι να άνοίγη, να μισοκλείη ύστερα
και κατόπιν να άκπέμνη μερικώς ήχους:

- Γκίχ, γκίχ, γκίχ...
- Άνοίγω τó λεξιλόγιον και ζητώ τήν σημα-
σίαν του...

Άλλοίμονον! δυστυχία μου! ή σημασία των
δέν είναι και πολύ κολακευτική δι' έμέ· λέγει:

- Κύριε, είστε άνούσιος!
- Κυρία μου, τó ξεύρω και εις τήν όμολογίαν
όύτην προσηγοργάφω ταπεινώς.

ΒΑΣΣΑΜΙΔΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

83

(συνέχεια από σελ. 498)

‘Εβλεπε, λοιπόν, εις τὸν ἐκφυλὸν ἐμείνον νέον καὶ τὸν ἀτομικὸν τοῦ ἐχθρόν, καὶ ὄγκος μίσους καὶ ὀργῆς ἀνέβαινον ἐπὶ τοῦ στήθεός του.

‘Εξήγησε παρηγορίαν εἰς τὸν περίπατον, ἀλλ’ οὔτε ὁ καθαρὸς ἀήρ, οὔτε τὸ ἀναπαυτὰ μὲν πεδῖον κατάρθωσαν νὰ τὸν καθησυχάσουν.

‘Εν καὶ μόνον πρόσωπον ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμῃ αἰνῶ, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ Δώρα Δρόσου.

Πρὸς τὴν κόρην αὐτὴν ἔγραφεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Εἴθευρεν, ὅτι ἡ εἰλικρίνεια εἶναι τὸ μεγαλειότερον προσὸν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς κόρης· ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τῆς ζητήσῃ μίαν φιλικὴν ἐξήγησιν καὶ νὰ προσπαθῆται ἀπὸ αὐτὴν νὰ μάθῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὴν ὑπόνοιάν του ἢ ὄχι. Δι’ αὐτὸ δίκνησε τὸν περίπατόν του, καὶ μὲ βήματα ταχέα καὶ νευρικὰ ἐστράφη πρὸς τὴν συνοικίαν, ὅπου ἔμεναν ἡ Δώρα.

Μετ’ ὀλίγον ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῆς. ‘Ἡ γραῖα οἰκοκυρὰ παρουσάσθη.

— ‘Ἡ δεσποινὶς Μαρία Βολίδου; ἠρώτησε.

— ‘Ἡ δεσποινὶς, κύριε, ἀπήντησεν ἡ γραῖα, εἶναι ἀδιάθετη· ἀπὸ τὸ πρῶτ’ εἶναι κλινήρης καὶ δὲν δέχεται κἀνενα.

‘Ο νέος ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπεμακρύνθη. Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ περισσώτερον.

— Εἶναι πρόφασις; διηρωτᾶτο καὶ μυρία σκέψεις τὸν ἱβασάνιζον.

— Εἶναι ὑπεφυγή; ἀλλὰ τότε πῶς τὸ εἴθευρεν, δεῖ θὰ τὴν ἐξήτουν; πῶς προέβλεπε τὴν ἐπίστασίν μου.

Καὶ ἀπὸ σκέψεως εἰς σκέψιν καὶ ἀπὸ συλλογισμοῦ εἰς συλλογισμὸν ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς λογικῆς τῆν ὁποίαν τοῦ ἠκόνισεν ἡ ἐπιστήμη, ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα ἢ ὅτι διὰ τῆς ἀρνήσεώς της ἡ κόρη τοῦ νὰ τὸν δεχθῆ ἀπέκλειε τελείως τὸν νέον τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ, ἢ ὄντως ἦτο ἀδιάθετη, ταραγμένη καὶ ἀληθινὰ κλινήρης.

Παρηγορεῖτο νὰ πιστεύῃ τὸ δεύτερον καὶ μὲ τὴν ψυχραιμίαν, ἡ ὁποία κατέβαλλεν ὑπερανθρώπους προσπαθείας διὰ νὰ ἐπιβληθῆ ἐπὶ τῆς ἐξαφθείσης καρδίας, διητυνῆθη εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐκεῖ ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Δεσποινίδα Μαρίαν Βολίδου,
‘Ενταῦθα,

‘Ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἐβλεπον ὀλίγα λεπτά, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία ἐκδικάζεται αὔριον. Μετ’ ἐπιληροφόρησάν, ὅτι ἀδικοθετεῖτε. ‘Ἄν, ὡς ἐλπίζω, ἡ ἀδικία σας αὕτη εἶναι μικρά, παρακαλῶ νὰ μὲ ἀπαντήσετε, ἂν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ μὲ δεχθῆτε, πρὸ τῆς δίκης πάντοτε, ἡ ὁποία γίνεται αὔριον τὸ πρωτ’.

Μετ’ ὑπολήψεως ‘Ιάκωβος Εὐδῆμος».

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἐκλείσεν εἰς τὸν φάκελλον, ἐπέγραψε τὴν διεύθυνσιν τῆς κόρης καὶ ἐκάλεσεν ἓνα μικρὸν τοῦ γραφεῖου.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς ἀντιγραφῆς μας, τῆς δ. Μαρίας Βολίδου, δόσε αὐτὸ καὶ περίμενε ἀπάντησιν. ‘Εγὼ θὰ εἶμαι σπῆτι καὶ θὰ σὲ περιμένω.

‘Οντως, ἐνῶ ὁ μικρὸς διεσθύνετο εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας Βολίδου, ὁ Εὐδῆμος ἐπήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν του. ‘Ἐπρεπε νὰ ἐργασθῆ, ἦσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχήν του· ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κατέρθονε; πῶς εἶναι δυνατόν ὁ νοῦς νὰ ἐργασθῆ ἠρέμως καὶ ἀποτελεσματικῶς, ὅταν ἡ καρδία εἶναι ἀνασταταμένη καὶ ἀνήσυχος; ποῖος ἐφαντάσθη, δεῖ θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ κατὶ, νὰ συγκεντρώσῃ διανοητικῶς

κὰς δυνάμεις, ὅταν μέσῃ εἰς τὸ στήθος τοῦ ὑπάρχῃ ὑποβόσκον πελώριον ἠφαιστειον, τὸ ὁποῖον ἐνδομύχως μυκᾶται; Διὰ νὰ ἐπέλθῃ κἀποια ἰσορροπία, πρέπει ἢ τὸ ἠφαιστειον νὰ ψυχρανθῆ, ἢ νὰ ἐκραγῆ, τέλος, καὶ νὰ ἀνεργήσῃ· ἀλλὰ ὑπεράνω τῆς μίας καὶ τῆς ἄλλης περιπτώσεως, ἡ ἄλλη, ἡ περιπτώσις τῆς γαλήνης καὶ τῆς γλυκείας ἀμοιβαιότητος, εἶναι ἡ μόνη γόνιμος εἰς ἐργασίαν συνθήκη.

Εἰς τὸν Εὐδῆμον δὲν ὑπῆρχε κἀμμία ἐν τῶν συνθηκῶν αὐτῶν δι’ αὐτὸ ἀνήσυχος ἐβάδιζε νευρικὰ ἄνω καὶ κάτω τοῦ δωματίου. Τὰ λεπτά παρηγορεῖτο μὲ τὸν ταπεινὸν τῶν ρυθμὸν, ἀλλὰ διὰ τὸν ‘Ιάκωβον ἐφαίνοντο ὡς αἰῶνας, ὡς ὄγκοι, χρονοὶ ἀτέρμονες· ἐβάδιζε καὶ ἔβλεπε μὲ ἀνησυχίαν νὰ ἀργῆ ὁ μικρὸς τοῦ γραφεῖου.

‘Ὅπωςδὴ ποτε θὰ ἤρχετο μὲ οἰανδὴ ποτε ἀπάντησιν, θὰ ἐφθανε, τέλος, καὶ πραγματικῶς ἐφθασε, κομίζων ἓνα μικρὸν φάκελλον.

Τὸν ἤρπασεν ὁ Εὐδῆμος ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ μικροῦ, τὸν ἐξέσχισε νευρικὰ καὶ ἀνέγνωσε πρὸς δύο γραμμὰς τοῦ ἐπισκεπτηρίου: «Σὰς ἀναμένω εἰς πρὸς 7 μ. μ.»

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥΡΚ - ΤΑΤΛΗΣΗ

Γλυκύσματα διάφορα, τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ.

προϊόντα γνήσια ἐκ σταφυλῶν τοῦ ἐν Οὔσα ἐργοστασίου ΦΟΥΑΤ καὶ Σας εὐρίσκονται παρὰ τοῖς κυρίοις

Γ. Δημητριάδῃ καὶ Ι. Ἀντωνιάδῃ, ἐν Πόλει, Βαλὸν Παζάρ, Τασσιλάρ, 209 καὶ 155. Τηλέφωνον: Σταμπούλ, 540.

‘Ὁ ἀπαξ δοκιμάζων αὐτὰ, ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ τακτικὸς ἀγοραστῆς.

75 Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 506)

‘Ο Μονταρέ διηρωτήθη, πρὸς οὐγμὴν, ἂν ἡ κόρη αὐτὴ δὲν ἤξειεν, ὄντως, περισσώτερον ἀπὸ κἀθε ἄλλην νὰ ἀγαπηθῆ ἀπὸ αὐτόν. Γλυκεῖα, ἀφωσιωμένη, τρυφερὰ, ἦτο ἡ ἀληθινὴ κόρη τοῦ παρθένου ἐκείνου δάσους, ἀλλ’ ἐδίστασε νὰ τῆς δώσῃ ὑπόσχασιν, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐγένετο σοβαρὸς σκέψις.

‘Ἐσῆκασε, λοιπόν, τὴν ‘Ἰνδὴν καὶ τὴν εἶπε:

— Ναῖα, ἀνεγράφεσ ἀπὸ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξάπαντος σὲ ἐδίδοξε τὴν ἀξιοπρέπειαν· εἶναι δυνατόν νὰ θέτῃς τὸν ἑρωτὰ μου ὡς ὄρον τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ἠθέλησες νὰ μοῦ κάμῃς;

‘Ἡ Ναῖα ἐκεμήλωσε τὴν κεφαλὴν. ‘Ὁ Βακοντόσκα ἀνετήφθη, ὅτι τὸ μᾶθημα ἐκεῖνο ἀπηυθύνετο ἐξ ἴσου καὶ πρὸς αὐτόν.

— ‘Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σιοῦ, εἶπε, γνωρίζει τοὺς νόμους τῆς φιλίας, ἐνθυμεῖται τί ἔχει κάμει δι’ αὐτὸν ἄλλοτε καὶ τί τοῦ ἔδωσε. Εἶναι μαζί του, θὰ φύγῃ μὲ τοὺς πολεμιστάς του, διὰ νὰ περιζώσῃ τὸ ὄρυχέον. Σὺ γύρισε, εὔρε τοὺς ἰδικούς του καὶ θὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τὸν γάμον μετὰ τὴν νύκην.

‘Ἐπήθεσε πρὸς τὸ δάσος, οἱ ‘Ἰνδοὶ τοῦ τὸν ἠκολούθησαν καὶ ὁ ‘Ερρίκος εὐρέθη μόνος μὲ τὴν Ναῖα.

— Πηγαινόμεν! τοῦ εἶπε μὲ θλιβερὸν τόνον.

‘Ἡκολούθησαν τὸν δρόμον τῆς λίμνης τῶν Κατόρων. ‘Ἐβάδιζον ἀπὸ ἡμισείας ὥρας, ὅτε ἡ Ναῖα ἔσταμάτησε τὸν συνοδοιπόρον της καὶ τοῦ εἶπεν:

— ‘Ἐλύπησες πάρα πολὺ καὶ προσέβαλες τὴν Ναῖα, ὅταν μὲ ἀπέρριψες πρὸ τῶν ἀνδρῶν τῆς φυλῆς της.

— Ναῖα, ἀπήντησεν ὁ ‘Ερρίκος, δὲν ἔννοεῖς, λοιπόν, ὅτι αὐτὸ, ποῦ λέγεις σὺ προσβολὴν, δὲν

εἶναι ἄλλο τίποτε, παρὰ ἐκδήλωσις ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ;

‘Ἡ Ναῖα, ἡ ὁποία δὲν ἐνόησεν ἐξ ὀλοκλήρου αὐτὴν τὴν φράσιν, ἐκλίνε τὸ κεφάλι της.

— ‘Ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ προτείνω ὄρους, ἐπανάλαβεν ἡ κόρη, ἰδοὺ αὐτὸ, ποῦ σοῦ ἀνῆκει· πάρε το καὶ μὴ μ’ ἐσχάριστῆς.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Εἶναι τὸ χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ὁ Ναγκέκο ἔκλεψεν ἀπὸ τὸν ἰσραπόστολον· ἔδω μέσῃ εἶναι ὅλα τὰ ἔγγραφα σας. ‘Ἐκλεψε τὸν Ναγκέκο, εἶπεν ἐκεῖνη μὲ ὑπερηφάνειαν.

— Καὶ πῶς εἴθευρες;

— ‘Ὅλα τὰ δένδρα τοῦ δάσους εἶναι φίλοι τῆς Ναῖα. Γνωρίζει πολὺ καλὰ νὰ ἀνακελύψῃ, ἂν ἐν φύλλον, ἐν ἄνθος, ἐν χόρτον, ἔχει διαταραχθῆ. ‘Ἡ Ναῖα εἶδε τὸν δολοφόνον τοῦ πατρὸς της νὰ ἐμβαίνει κρυφὰ μέσῃ εἰς τὸ δάσος. ‘Ἦτο κρυμμένη, τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ, ἀγάλα. ‘Ἡ Ναῖα ἐμάντευσεν, ἐξήγησε καὶ εἶδεν, ὅτι ἡ χλόη εἶχε σηκωθῆ καὶ εὔρε τότε ἐκεῖνο, ποῦ ἐνόμιζε χαμένο. ‘Ἐσκέφθη, ὅτι ὁ φίλος της, ὁ κύριός της, ἐκεῖνος, τέλος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ὁ ὁποῖος τὴν περιφρονεῖ, ἐπίστευσε, λέγω, ὅτι θὰ μείνῃ εὐχάριστος.

‘Ἡ Ναῖα ἔβλεπε τὸν ‘Ερρίκον ἀπὸ τὰς πρώτας ἀνταντασίας τῆς ἡοῦς, μὲ τοὺς μεγάλους γλυκεῖς ὀφθαλμούς της, οἱ ὁποῖοι τῇ ἐξέφραζον τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ὑποταγὴν, ὥστε ὁ νέος, ἐλυσοθεῖς ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξελιπόρει, ὑπερδυσχερμένος ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ ὀρθόμενος ἀπὸ τὴν θέρμην τῆς νεότητος, ἐλησμόνησεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποσχεθῆ. Τὴν εὔρε πρὸς τὴν ἀγκάλην του καὶ εἰς ὀρμὴν εὐγνωμοσύνης, ἡ ὁποία ὀμοίωζε πρὸς ἔρωτα, τῇ ἔδωσεν ἓνα ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— ‘Ἄ! δὲν ἐζητοῦσα τόσο! ἐφώνησεν ἡ Ναῖα, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ στήθος τοῦ λατρευτοῦ της.

Ἄφνης, ἠκούσθη ὁ ξηρὸς κρότος ὄπλου, τὸ ὁποῖον γεμίζον. Οἱ δύο νέοι ἐστράφησαν, εἶδον τὸν στραβοπόδην ‘Ἰνδὸν ὀπίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον. ‘Ἐξάπαντος αὐτὸς εἶχεν ἀκούσει τὴν ἐξομολόγησιν τῆς Ναῖα.

— ‘Ὁ Ναγκέκο! ἐφώνησε κατάτρομος ἡ ‘Ἰνδὴ κόρη.

— Ναί, ὁ Ναγκέκο, ἀπήντησεν ἐκεῖνος σημαδεύων.

‘Ὁ ‘Ερρίκος ἐρρίφθη πρὸ τῆς νεάνιδος, ἀλλ’ ἡ σφαῖρα εἶχεν ἐκσφενδονισθῆ. ‘Ἡ Ναῖα ἐξέβαλε κρυαγὴν καὶ ἐκλονίσθη.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε· σκότωσέ τον! σκότωσέ τον!

‘Ὁ Μονταρέ ἐκυροβόλησε κατὰ τοῦ ‘Ἰνδοῦ καὶ τοῦ ἐξεσφενδόνισε μίαν σφαῖραν κατὰσθη ἀπὸ ἀπόστασιν ἐξ βημάτων.

‘Ὁ Ναγκέκο ἔπεσε γονατιστός, ἐσύρθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐφώνησε, δεικνύων μὲ τὸν δάκτυλον μίαν φανταστικὴν μορφήν:

— Νά!... νά... ἡ ‘Ἐνισκίν!

Δὲν κατέρθωσεν νὰ εἴπῃ τίποτε περισσώτερον, κῆμα αἵματος τοῦ ἔμοψε τὸν λόγον καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς!

— ‘Ἡ μητέρα μου εἶναι ἰδῶ! ἐφώνησεν ἡ Ναῖα, στεறிζομένη ἐπὶ τοῦ Μονταρέ, ἔρχεται νὰ μὲ εὔρῃ.

— ‘Ἐπληγώθη; ἐφώνησεν ὁ ‘Ερρίκος, βλέπων αἱματηρὰν γραμμὴν νὰ φαίνεται ἐπὶ τοῦ βραχίονός της.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν ἐκεῖνη ὠχρῶσα. (ἀκολουθεῖ)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΠΙΔΥΜΑΣΙΩΝ
τελευταίου στυμού

ἐν Πέραν, παρὰ τὸ ξινοδοχεῖον Κραϊκτε, ὁδὸς Σιμάλ, ἀριθμ. 5.

Εἰδοποιεῖται τὸ σεβαστὸν δημόσιον, ὅτι ἡ κ. Χαρίκλεια Φιλίππου εἰς ἐποχὴν, καθ’ ἣν τὰ ὑφάσματα εἶναι πολὺ ἀκριβά, ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσῃ εὐκολίαν εἰς τοὺς πελάτας αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ κόπῃ πελούζια πρὸς 10, καὶ ἄνω πρὸς 25 καὶ νὰ κόπῃ καὶ νὰ προδῶρῃ συγχρότως πρὸς 50 γρόσια καὶ νὰ ράπτῃ εἰς λίαν συγκαταβατικῶς τιμὰς νομφικὰς ἐσθῆτας.

‘Ασ’ Όλα

ΕΙΣ ΜΗΜΗΝ ΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

(Αβλεπημάτων Έλεγχος)

ΑΙ πρώτοι πνοαί της χαρ αυγής άφουρνίζονται τας υπό τας μελανάς της νυκτός πτέρυγας άναπαυόμενους άπεριεταούς των Έπιβατών πεδιάδας. Παρά τους πόδας αυτών, έν μέσφ άραιού σκότους, μόλις διακρίνονται με όλην την άαλόγητά των λευκόφαια κείρια, τά Αρχιγένεια, περιβαλλόμενα υπό έπιτεταμένου περιβόλου και άποδεχόμενα πρώτα τρόπον ενά τον κατερχόμενον άέρα εκ του έσωτερικού της Θρένης. Έπί των θολισκων του παλλεουου αυτών ναϊδίον νέφος μελαίων πτηνών άπαντέ δι ά τραχειών φωνών εις τδ δειλόν μελάδημα μικρών πτηνών, πετώντων επί των άνθισμένων άμυγδαλών των κατεσπαρμένων πεδιάδων.

Κίνησις τις παρατηρείται και έντός των διαμερισμάτων των Αρχιγενίων: Άμυδρόν φως, ως άποκίμετος λυχνία, διακρίνεται διά μέσου των παραθόρων υπό τδ φως τούτο συνηνωμένα παραθανικαί κεφαλαί επί δίσκου κολλέβων εϋρηπίζουσι μετά προσοχής ταύτα.

Όλίγον κατ’ όλιγον αί κορυφαί του ναού χρυσίζονται εκ των πρώτων του ήλιου ακτίνων, αί ποικιλοχρόσιναι πεδιάδες άναήφουσι εις τας θωπείας των ύπερ ποτα ώραιαί και έπιβάλλουσαι, υπό δέ την μυστηριώδη ταύτην της φύσεως κίνησιν και μεγαλοπρεπέειαν, όμας παρθένων βαδίζει προς τον έντός του περιβόλου τάφον των άειμνήστων εϋεργετών των Σαράντη και Ελίνης Αρχιγένους, και καταθέτουσιν, ως άλλαι Μυροφόροι, στέφανον εκ δάφνης διευθίνονται έπειτα μετά των κολλέβων εις τον ναϊσκον, ένφ του κωδωνοστασίου ό κώδων κρούεται υπό μαθητρίας, προσκαλούσης τας τιμώσας την μνήμην των 40 Μαρτύρων και την του πολυτίμου αυτών εϋεργετου.

Ο Ιερεύς καταφθάνει, μικραί μαθήτριάι σπεύδουσι προθύμως να ύπηρετήσωσιν έν τφ άγφ βήματι διδασκαλίσαι, και αυται της σχολής ταύτης θρέμματα, μετά μεγαλειτέρων μαθητριών τοποθετούνται εις τδ δύο άναλογοειτα των ψαλτών. Έξω τδ φως του ήλιου περιλούει τον ναόν, την κομπωλιον και τας πεδιάδας, έντός δέ του ναού πληροϋνται οι θόλοι έξ ύμνων, έξερχομένων εκ παραθανικών στεμάτων, προς τον Μέγαν του παντός Εϋεργετην και δεήσεων ύπερ άναπαύσεως της ψυχής των όντων μακαρίων εϋεργετών των.

Η Ιερά και εϋσεβής αυτη τελετή έπισφραγίζεται διά δεήσεων και επί του τάφου των άειμνήστων εϋεργετών αυτών περικυκλοϋσι τά πνευματικά αυτών τέκνα πάσης ηλικίας: εκει αί κατά πρώτον άποφαιτήσασαι, σεβαστεί και χριστιανοπρεπέεις θέσπιναι, αί γεραί μητέρες, αυστηραί του ήθους φύλακες, και αί ήδη μαθητεύουσαι κόραι, πάσαι εϋχόμεναι ύπερ άναπαύσεως της ψυχής του όντος πατρδ αυτών και ψάλλουσαι τδ αϊωνίαν ή μνήμη προς τον αστηρόν αυτών φρουρόν των εϋγενών άρχών του, όν την πραγματώσιν ή ψυχή αυτου άπαιτεί εϊσεί και άναμένει έπιμόμως παρά των ύπερ την στέγην αυτου άνατρεφομένων.

Είη αϊωνία ή μνήμη των τοιούτων μεγάλων άνδρων!

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΑΙΝΟΥ

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Ασ’ Όλα

- Ό κ. Ίγνάτιος Αρμενάκης, εις έκτον κατάλογον, ένεγράψε
- την κ. Μελομένην Σ. Γιαννακακίδου (έν Πέραν)
- > > Άνναν Σ. Κρυωνά > >
- > > Άγλασαν Ι. Καμπίση > >
- > > Άνναν Γ. Κάλφα > >
- > > Κλημεντίνην Κ. Χρηστίδου > >
- > > Δέσποιναν Θ. Προδρόμου > >
- την δ. Τριανταφυλλιάν Μαλαματιένια > >
- τόν κ. Κωνσταντίνον Ίδράκη > >
- > > Γεώργιον Σέργιον > >
- > > Ίωάννην Α. Κοκορόμβαν > >
- > > Γεώργιον Ι. Πετρίδην > >
- > > Αναστάσιον Β. Περίδην > >
- > > Αντώνιον Γ. Θεοτόκην > >
- > > Αθανάσιον Α. Πετρίδην > >
- > > Δ. Σκάρπαν > >

Έπί τη έκλογή βοηθού επισκόπου της πρωτοθρόνου επαρχίας Καισαρείας, έγράφη, ότι ό φιλόδ τίτλος έδόθη αυτφ εκ της «πάλαι ποτα διαλαμψάσης επισκοπής Νεαπόλεως της Καππαδοκίας». Άλλ’ ό κ. Ίορδ Λημνίδης έν τφ ύπ’ αριθμ. 485 φύλλφ του «Ασ’ Όλα» γράφει μέν όρθως, ότι επισκοπή έν Καππαδοκία υπό τοιούτων τίτλων ούδέποτε ύπήρξεν, άλλα και ούχι άκριβώς άναφέρει, ότι μόνον έν τφ κλίματι του Ιεροσολυμιτικού θρόνου ύπήρχεν επισκοπή Νεαπόλεως εκ της όμωνύμου έν Παλαιστίνη κομποπόλεως. Είηαι δ’ όμως γνωστόν, ότι πολλά πολλαχού πολιίσματα φέρουσι τδ όνομα τούτο και πλην άλλων, μάάλιστα δέ της έν Μακεδονία Νεαπόλεως (Καββάλας) εϋρίσκομεν παρά τε τφ «Συνεκδήμφ του Ιεροκλέους» και έν ταίς πραγματείαις του Πορφυρογενήτου (αυτοκράτορος Κωνσταντίνου «Περί Θεμάτων» και «Περί της Βασιλείου τάξεως» άναφερομένης Νεαπόλεως και διαλαμψάσης επί τφ όνόματι τούτφ επισκοπές έν επαρχίαις της Μικράς Ασίας α’) έν τη Καρία, ής και επισκοπος Νεαπόλεως Δαρθόσιος φαίνεται παρεδρεθείς έν τη Ζ’ Οικουμενική Συνόδφ β’) έν τη επαρχία Πισιδίας, ήτις είχαν ύπ’ αυτην «Πόλις ήτοι επισκοπος η», έν οις και τον Νεαπόλεως και γ’) έν τη Ίσαυρία υπό μητροπολιον την προς τον Καλυμνίδον Σελεύκειαν δέκα επισκοπές, έν αίς και την Νεάπολι (ως και την Ειρηνούπολι, Κλαυδιούπολι κλπ.) Τας επισκοπές ταύτας της Μικράς Ασίας πάντως θά είχαν, ως φαίνεται, ύπ’ όψει και ό σεβ. μητροπολίτης Καισαρείας κ. Νικόλαος κατά την ύποβολήν της σχετικής του αιτήσεως, έν ή ούδεμία γίνεται μεία επισκοπής Νεαπόλεως έν Καππαδοκία.

Ταύτα χάριν ιστορικής ακριβείας.

ΠΡΑΥΒΙΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χειροτονία επισκόπου Νεαπόλεως. — Έμπαγλον άληθώς μεγαλειον παρεστήσε την προχθές Κυριακήν της Σταυροπροσκυνήσεως ό πατριαρχικός ναός επί τη χειροτονία του άγιου Νεαπόλεως κ. Νικόλαου, βοηθού επισκόπου του σεβ. μητροπολίτου Καισαρείας, διά μεγαλοπρεπούς λειτουργίας, τελεσθείσης μετά πάσης της δυνατής μεγαλοπρεπέειας και έκκλησιαστικής εϋπρεπέειας και τάξεως υπό του γεραφου μητροπολίτου Καισαρείας κ. Νικόλαου μετά του σεβ. μητροπολίτου Προύσης κ. Δωροθέου και Σηλυβρίας κ. Εϋγενίου, συμμετασχόντων ως Ιερέων μάν του Μ. Αρχιμανδρίτου των Πατριαρχείων κ. Σωφρονίου και του έπίσκοπου επί των Σχολών άρχιμ. κ. Κ. Κωνσταντινίδου, ως διακόνου δέ του Δευτερεύοντος κ. Κυρίλλου Αφεντουλίδου και του ύπογραμματέως της Ίεράς Συνόδου κ. Εϋθυμίου Καδακοπούλου. Πρδ της χειροτονίας ό έψηφισμένος επισκοπος άπήγγειλε προσφώνησιν νευρώδη και μεστήν ύψηλών νοημάτων, δι’ ής έξέφρασε την άπειρον εϋγνωμοσύνην αυτου προς την Α. Θ. Π., την Ίεράν Σύνοδον και τον γέροντα αυτου μητροπολίτην Καισαρείας επί τη αναδειξει του εις τδ επισκοπικόν όξίωμα. Άπαντών ό σεβ. μητροπολίτης Καισαρείας, όμιλησε μετά σπανίας εϋγλωττίας περι του ύψηλου έργου του επισκόπου, προσεπιδηλώσας, ότι ή εις άρχιερέα προαγωγή του χειροτονουμένου άπορρέει εκ μεμετρημένης έκτιμήσεως των προσόντων αυτου. Κατά την λειτουργίαν τδ Σύμβολον της πίστews και την Κυριακήν προσευχήν άπήγγειλεν ό άρχων Μ. Πρωτεύδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος. Κατά την άπόλυσιν ύπερ την μίαν ώραν διένειμαν ό άγιος Νεαπόλεως εις τδ πολυπληθέστατον έκκλησιασμα τδ αντίδωρον, του άρχοντος Πρωτοψάλτου ψάλλοντος μετ’ άσυνήθους έξάρσεως καλλιφωνικούς ειρμούς. Την ούτω περιλάμπρως διεξοχθείσαν λειτουργίαν και χειροτονίαν έτίμησαν ό βουλευτής πρωτεύουσης κ. Β. Ορφανίδης μετά της οικογενείας του, οι κύριοι Πέτρος Τσαούσογλου, Σάββας Νεφτιτζής, Γ. Βογιατζόγλου και πολλά άλλα τετιμημένα τέκνα της εϋάνδρου επαρχίας Καισαρείας έξ άφοτέρων των φύλων, και της Μορωνείας, αί διακεκριμένα κυρίαί Ζωή Σαραϊτόρη και Φεβρωνία Μαρκοπούλου,

θείαι του σεβ. άγιου Καισαρείας, και άλλοι όμογενείς, άνήκοντες εις τας κορυφάς του παρ’ ήμιν λογίου και έμπορικού κόσμου. Μετά την άπόλυσιν, ό νεοχειροτόνητος επισκοπος έπεσμήφθη μετά του γέροντος αυτου την Α. Θ. Π., και ειτα δι’ άμαξών μετέβη εις τον έν Πέραν οικον του σεβ. άγιου Καισαρείας, όπου την μεσημέριαν παρέθετο πλουσιώτατον γεϋμα εις τούς χειροτονήσαντας αυτον, εις τον άρχοντα Μ. Πρωτεύδικον, εις τον καθηγητην κ. Χρ. Πανταζίδην και τον δημοσιογραφοϋντα κ. Άλέξ. Μαυρογιαννόπουλον. Έπί τη εϋκαιρία της χειροτονίας ό μητροπολίτης Καισαρείας έδωρήσατο τφ άγίφ Νεαπόλεως όλόκληρον άρχιερατικήν στολήν, οι ένταϋθα Νεαπολίται ως μνημείον άριπρεπέ της εϋσεβείας αυτών προσφέρουσι προσεχώς πολύτιμον δι’ άρχιερέα δώρον, άλλοι δέ Μικρασιάται προσέφερον διάφορα χρηματικά ποσά ύπερ της έν Καισαρεία Ίερατικής Σχολής. Τφ νεοχειροτονήτφ επισκόφφ Νεαπόλεως άποτείνουμαν και τά ήμέτερα ειλικρινή συγχαρητήρια, έπεσυχόμενοι αυτφ, ως συνευοϋντι έν εαυτφ εϋπρέπειαν ήθους, σύνεσιν, Ικανότητα, αυταπάρνησιν και ζήλον άμετρον έν τη έκπληρώσει των ύψηλών αυτου καθηκόντων ύπερ της Εκκλησίας και του Γένους, πλήρη εϋδοκίμησιν και προαγωγήν έν τφ νέφ σταδίφ αυτου.

Μνημόσυνον. — Συγκλητικόν έτελέσθη τη π. Κυριακή τδ τεσσαρακοστήμερον άρχιερατικόν μνημόσυνον του πολυκλαύστου Σταύρου Δ. Κωνδύλη έν τφ Ιερφ ναφ των Βλαχεργών. Έπί τη άφορμή ταύτη έξεδηλώθη άπαξ έτι ή μεγάλη άγάπη, ήν έστρεφον δι’ αυτον οι πολυπληθείς αυτου φίλοι.

Συσσίτιον Φαναρίου. — Διά του Μ. Πρωτοσυμέλλου, προέδρου του συσσιτίου, προσέφερον ύπερ αυτου τά έξής ποσά: πατριαρχικός ναός γρ. 3774, ό Άρχων Μ. Πρωτεύδικος κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος, εκ μέρους του κ. Εϋγ. Εϋγενίδου, 2000, ή στ’ τάξις της Μ. του Γένους Σχολής, διά των μαθητών Ι. Γούναρη, Αίμ. Μαρμέλη, Στ. Έλευθεριάδου και Κ. Αργυροπούλου, 600, ό κ. Κ. Σωτηριάδης, εις μνήμην της συζόγου αυτου Χαρικλείας, 500, όμιλος κυριών εκ της ένορίας Άγιου Νικολάου Ύψωμαθίων, διά των κυριών Έλ. Θεοδορίδου και Μαθίλδης Θεοδορίδου 300, ό κ. Βασ. Έλευθεριάδης 200, ό κ. Αναστάσιος Τσίτσος, Δημ. Ζωίδης, άώνυμος κυρία, έτέρα άώνυμος, Θεόδ. Καλαϊδίτης και Θέκλα Ρούμπερη άνά 100, και ή έπιτροπή της κοινότητος Βεβεκίου 50.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΑΚΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΡΙΑΝΘΗ ΣΙΤΑΡΑ
Έμνηστούθησαν
έν Χάλκη, τη 25 Μαρτίου 1918.

Διά κορσέδες πολυτελείας, κορσέδες ύγεινούς, ζώνας και κοιλιοδέσμους διά έγκύους κυρίας, εις την δεσποινίδα

ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΣΑΠΟΓΛΟΥ

ειδικήν και συστημένην από όλους τούς Ιατρούς της πόλεως μας.

Όδός Μαργαρίτ, αριθμός 1 bis, άπέναντι του Συλλόγου.

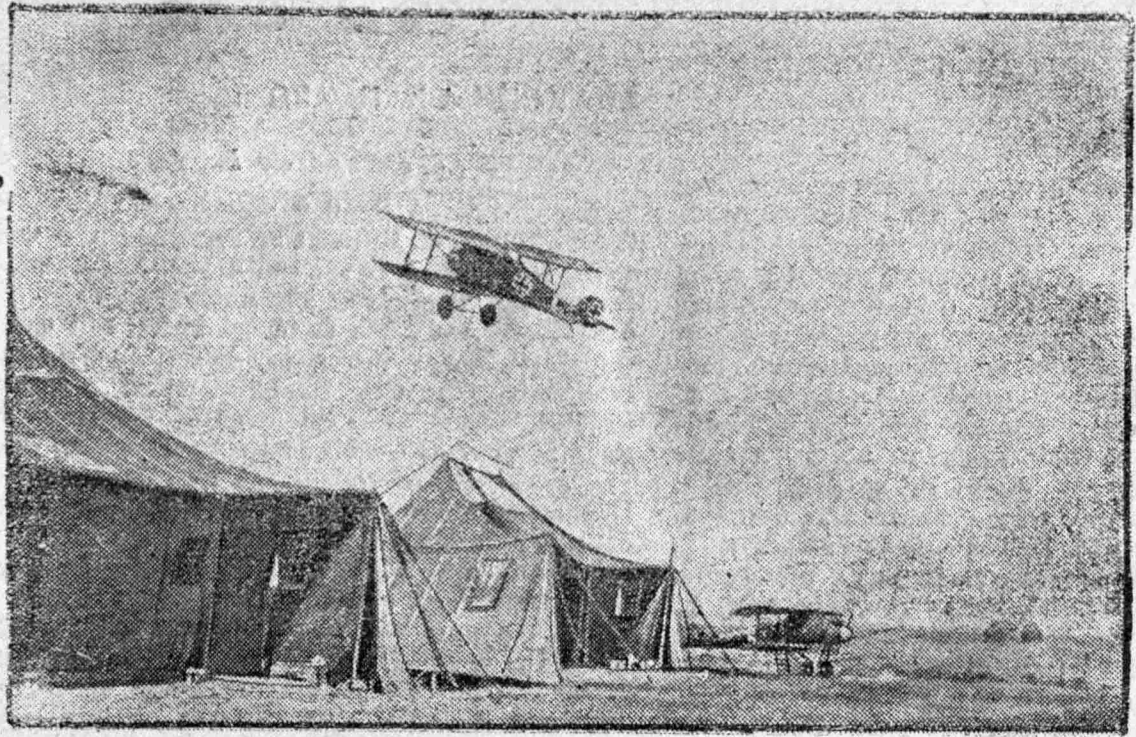
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

«Ο ΚΗΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΛΑΤΑΝΩΝ»

Μεγάλη Όδός Μπομόντι, όδός Μπαχτσέ, άρ. 3.

Είηαι τδ καλλίτερον κέντρον των έγκριτωτέρων οικογενειών. Θάις περιόπτος, άδρα, περιβάλλον έξαίσιον. Όσοι θέλουν να περάσουν μίαν ώραν εϋχάριστον, να εϋρουν άνεσιν, περιποίησην κρόθθυμον, μεζέδες έκλεκτούς, έγχωρίους και εϋρωπαϊούς, άς σπασούσιν εις τδ όνημαστόν τούτο Ζυθοπωλείον. Τά είδη της καταναλώσεως έκλεκτά και ποιηία. Ζϋθος άφρόεις της ώρας. Τιμαί λογικαί.

Ο Ολλανδός υπουργός των Ξεναρχικών Λονδόν.

Ανύψωσις αυστρουγγρικού αεροπλάνου προς κατόπιενον.

ΕΥΘΥΜΑ

Νέοι έρωτες.

Δανδής προς μαγειρίσαν. — Δισποινίς, σέ άγαπώ.

Και ή μαγειρίσα. — Ή έξομολόγησίς σου με συγκινεί, αλλά δεν θα μπορούσα να ανταποκριθώ εις τόν έρωτά σου στο σπίτι, που είμαι τώρα, κ' εγώ ή ίδια δεν χορταίνω!

Συμβουλή.

Μεταξύ δύο φίλων:
— Δεν σου φαίνεται, ότι ο Γιώργος είναι βλάξ;
— Άκοιτος, φίλε μου, δεν τώ άρνούμαι, αλλά δεν πρέπει να κατηγορή κανείς το 'ς όμοιους του.

Έν μέτρον.

Ο άσθενής. — Πώς συμβαίνει, γιατρέ, εις άλλους άσθενείς να άπαγορεύς τώ κρασί και εις άλλους τήν μπύραν;

Ο ίατρός. — Άπλούστατα: έρωτώ τόν άρρωστο τί πίνει και τού τώ άπαγορεύω άμέσως.

Τόσον καιρόν!

Ο ράπιης. — Λυποῦμαι πολύ, αλλά μάθε, ότι δεν μπορώ να σου κάμω τώ νέο μαστούμι, αν δεν πληρώσης τώ άλλο!

Ο πελάτης. — Μά τότε, φίλε μου, θα με καταδικάσης να μείνω χωρίς ρούχα ένα χρόνο ακόμη;

Σύμπτωσις.

Μεταξύ νέων.
— Τί γίνεται αύτός ο ήλίθιος Πέτρος;
— Τί περίεργον! πηδ όλίγου τόν βρήκα στών δρόμον και με ήρώτησε τώ ίδιο πράγμα για σέ.

ΖΗΤΕΙ θέσιν βοηθού λογιστού νέος γνωρίζων τήν Γαλλικήν και Έλληνικήν και όλίγην δακτυλογραφίαν.

Διέξοδος.

Ή κόρη τής πανδρείας. — Καλέ πατέρα, τί; μεθ δίδεις αύτόν τόν γέρω έξηντάρη να πάρω; θα ήτο προτιμώτερον να μου δώσης δύο άπό τριάντα χρωνών τόν καθένα.

Δι' αυτό.

Εκείνη. — Δεν συμφωνείτε και σεις, κύριε Νίκο, ότι ο γάμος είναι ένα τυχερό παιχνίδι;

— Βεβαίως, δισποινίς, δι' αυτό έπρεπε να τόν άπαγορεύσουν άσπληρότητα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΣ

έν Γαλατιῇ, οδῷ Περισμπί-παζάρ, άριθ. 15.
πλαγίως τού Κοπερτατίβ.

Τώ κατάστημα «Comptoir de Soudure Autogene et d'Acétylène» διαλυθέν, άν-εσυγκροτήθη υπό τήν ως άνω έπωνυμίαν και διεύθυνσιν. Συγκόλλησις δι' άσετυλίνης παντός είδους μετάλλων. — Λάμπαι, φανά-ρια, λυχνίαι μεταλλείων, παντός είδους έξαρτήματα φωτισμού δι' άσετυλίνης. — Πλουσία συλλογή ήλεκτρικών ειδών εις λογικάς τιμάς.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ

έν Γαλατιῇ, Όμάρ Άμπιτ χάν, 14-15,

άγοράζει και πωλεί εις τās τρεχούσας τι-μάς τής ήμέρας όλα τά είδη τών χειρογρά-φων, έξαργυρώνει τεκομερίδια λήξαντα και έξελέγχει όλας τās κληρώσεις τών λαχειοφόρων όμολογιών.

Τηλέφωνον: Μπέριεγλου, 1912.

Τώ καλλίτερο επάγγελμα.

— Διατί δεν ακολουθής και τώ κοινόν επάγ-γελμα;
— Διότι ένα μόνον επάγγελμα μου άρέσει, αλλά δι' αυτό χρειάζονται πολλά χρήματα.
— Και ποίον είναι αυτό τώ επάγγελμα;
— Έκατομμυριούχος!

Πίσω.

Πατήρ, έχων άσχημοτάτην κόρην, τήν ενύμ-φευσε μετά ευφλοῦ. Μετά τινά καιρόν εις όφθαλ-μίατρος προσεφέρθη να θεραπεύση τόν ευφλόν, άλλ' ό πενθερός άντίστη, ειπών:

— Άφησέ τον, γιατρέ μου, έπειδή, αν τού ανοί-ξης τά μάτια, θα άναγκασθώ να τήν πάρω πίσω.

Ο Θεός και ο γάμος.

Όταν νέος νυμφεύεται νέαν, ο Θεός παρευρί-σκεται εις τόν γάμον, όταν γέρον νυμφεύεται νέαν, ο Θεός άποστέλλει τήν εβλογίαν Του, άλλ' όταν νέος νυμφεύεται γραιαν, τότε ο Θεός εδτε παρευρίσκεται, οδτε άποστέλλει τήν εβλογίαν Του.

Με τόν καιρόν.

Μεταξύ δύο συζύγων.
— Είναι μεγάλη ή διαφορά τής ηλικίας μεταξύ τής γυναίκος σου και σου;

— Να σου είπω, ή γυναίκα μου και εγώ έγεν-νήθημεν τόν ίδιον χρόνον, μα με τόν καιρόν εκείνη έγινε νεωτέρα μου.

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ο. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΕΝ ΠΕΡΑΝ,

Μπουγιούκ Παρμάκ-καπού, Γενί Γιδλ, 1.

Πιστή και επακριβής εκτέλεσις τών συνταγών.

— Νωπότης φαρμάκων και ποιότης άρίστη.

Προθυμία και ταχύτης. — Τιμαί προσिताί.

Τά καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μπέγιογλου, Χαράλ-μπασή, άριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, άρ. 9.

Έπίσημ' Αρτοποιείον, Άνωσταμάτου και Έξω